

2008 kovo 18

ISSN 1392-6098

Nr. 7 / 295

Lietuvos
Katalikų Bažnyčios
informacijos centro
leidinys

Bažnyčios žinios

Popiežius

Popiežius Benediktas XVI	
ŽINIA 42-OSIOS PASAULINĖS VISUOMENĖS KOMUNIKAVIMO PRIEMONIŲ DIENOS PROGA (2008 M. GEGUŽĖS 4 D.)	2
POPIEŽIAUS ATSAKYMAI Į ROMOS KUNIGŲ KLAUSIMUS	3

Popiežiaus katechezės

BENDROJI KATECHEZĖ APIE JĖZAUS MIRTĮ IR PRISIKĖLIMĄ	7
---	---

Lietuvos Vyskupų Konferencija

LIETUVOS VYSKUPŲ LAIŠKAS MALDŲ UŽ PAŠAUKIMUS DIENOS PROGA	8
LIETUVOS VYSKUPŲ KONFERENCIJOS PIRMININKO ARKIVYSKUPO SIGITO TAMKEVIČIAUS PAREIŠKIMAS	9

Bažnyčia Lietuvoje

Gailestingumo savaitė Vilniuje	10
Pašventintas šv. Faustinos namelis	10
<i>Caritas</i> paminėjo sukaktį Panevėžyje	11
<i>Caritas</i> savanorių mokymo seminaras Kryžiuose	12
Vilkaviškio vyskupijos kunigų susirinkimas	13
Moksleivių ateitininkų pavasario akademija Marijampolėje	14

Homilijos

DVASIOS PAŽADAS	
VI Velykų sekmadienis (A)	17
PRIESAKAS KRIKŠTYTI	
Kristaus Žengimas į dangų – Šeštinė (A)	18

Ganytojų žodis

Kardinolas Audrys Juozas Bačkis	
DIEVO GAILESTINGUMO SLĖPINYS – BAŽNYČIOS TURTAS	19

Bažnyčia pasaulyje

Paminėtos popiežiaus Jono Pauliaus II trečiosios mirties metinės	22
Popiežius ragina skelbti Evangeliją	23

Papilio g. 5
44275 Kaunas, Lietuva
Telefonai: (37) 32 38 53, 32 27 58
Telefaksas (37) 32 38 53
El. paštas lkbic@lcn.lt
www.katalikai.lt

Popiežius Benediktas XVI

Žinia 42-osios Pasaulinės visuomenės komunikavimo priemonių dienos proga (2008 m. gegužės 4 d.)

Visuomenės komunikavimo priemonės: tarp atstovavimo interesams ir tarnavimo. Ieškoti tiesos siekiant ja dalytis

Brangūs broliai ir seserys!

1. Artimiausios Pasaulinės visuomenės komunikavimo priemonių dienos tema – „*Visuomenės komunikavimo priemonės: tarp atstovavimo interesams ir tarnavimo. Ieškoti tiesos siekiant ja dalytis*“ – rodo, koks svarbus vaidmuo šiems įrankiams tenka žmonių bei visuomenės gyvenime. Iš tiesų, nėra nė vienos, ypač turint prieš akis platų globalizacijos reiškinių, žmogiškosios patirties srities, kur *komunikavimo priemonės* nebūtų tapusios esminiu tarpasmeninių santykių bei socialinių, ekonominių, politinių ir religinių procesų elementu. Šių metų žinioje Pasaulinės taikos dienos proga šiuo atžvilgiu rašiau: „Dėl turimų ugdomųjų galimybių ypatinga atsakomybė skatinti pagarbą šeimoms, atskleisti jų lūkesčius bei teises ir kelti aikštėn jų grožį pirmiausia tenka visuomenės komunikavimo priemonėms“ (5).

2. Sparti technologinė plėtra šioms priemonėms suteikė nepaprastų galimybių, sykiu keliančių naujų bei nenumatytų klausimų ir problemų. Šios priemonės neginčytinai padeda cirkuliuoti naujienoms, pažinti faktus bei skleisti žinias, jos, pavyzdžiui, esmingai prisidėjo prie neraštingumo pašalinimo bei socializacijos, taip pat prie demokratijos ir dialogo tarp tautų plėtos. Be jų indėlio tikrai būtų sunku skatinti bei gerinti tautų tarpusavio supratimą, suteikti visuotinę reikšmę taikos dialogui, laiduoti žmonėms, kad jie bus aprūpinti pirmine informacija, sykiu garantuojant laisvus nuomonių mainus pirmiausia solidarumo ir socialinio teisingumo idealų atžvilgiu. Taip! Apskritai *komunikavimo priemonės* ne tik yra įrankiai idėjoms skleisti, bet ir gali bei turi padėti statydinti teisingesnę ir solidaresnę pasaulį. Tačiau, deja, joms kyla pavojus virsti sistemomis, siekiančiomis palenkti žmones tuo momentu vyraujančių interesų diktuojamiems požiūriams. Taip atsitinka, kai komunikavimas naudojamas ideologiniais tikslais ar įkyria reklama stengiantis įpiršti vartojimo produktus. Tikrovės vaizdavimo dingstimi iš tikrųjų stengiamasi pateisinti ar primesti iškreiptus asmeninio, šeimyninio ar visuomeninio gyvenimo modelius. Stengiantis pakelti reitingus, vadinamąjį *audience*, nevengiama pažeisti taisyklių, griebtis vulgarijų, smurto vaizdavimo. Galiausiai egzistuoja galimybė, kad per *komunikavimo priemones* bus pateikiami bei palai-

komi plėtos modeliai, didinantys, užuot mažinę, atotrūkę tarp turtingų ir neturtingų šalių.

3. Žmonija šiandien stovi kryžkelėje. Ir *komunikavimo priemonių* atžvilgiu galioja tai, ką enciklikoje *Spe salvi* parašiau apie pažangos dviveidiškumą: pažanga neabejotinai teikia naujų galimybių gėriui, bet sykiu atveria iki tol nebūtas bedugnes galimybes blogiui (plg. 22). Todėl būtina klausti, ar protinga leisti komunikavimo priemonėms be jokios atrankos atstovauti interesams arba atiduoti jas į rankas žmonėms, kurie naudojami jomis norėdami manipuliuoti sąžinėmis: ar, priešingai, nederėtų laiduoti, kad jos ir toliau tarnautų žmonėms bei bendrajam gėriui ir skatintų žmogaus moralinio ugdymo, virtimo vidiniais žmonėmis pažangą (plg. ten pat)? Jų ypatingas poveikis žmonių ir visuomenės gyvenimui yra plačiai pripažintas dalykas, tačiau šiandien aikštėn keltina pervarta, netgi sakyčiau tikras ir savitas vaidmens pokytis, kurio jos šiandien turėtų imtis. Komunikavimas šiandien, regis, kartais vis aiškiau turi pretenziją tikrovę ne tik pavaizduoti, bet ir dėl jam būdingos galios bei įtaigumo nulemti. Pavyzdžiui, konstatuotina, jog *komunikavimo priemonės* kai kada naudojamos ne informacijai tinkamai pateikti, bet patiems įvykiams „kurti“. Toks jų paskirties pavojingas pokytis kelia susirūpinimą ganytojams. Būtent dėl to, jog čia kalbama apie tikrovę, darančią didelį poveikį visiems žmogaus gyvenimo matmenims (moraliniam, intelektiniam, religiniam, emociniam ir tarpusavio santykių, kultūriniam), pabrėžtina, kad ne visa, kas techniniu požiūriu galima, etiniu požiūriu įgyvendintina. Todėl komunikavimo priemonių poveikis amžininkų gyvenimui neišvengiamai kelia klausimų, laukiančių sprendimų bei atsakymų, kurių nebevalia atidėlioti.

4. Vaidmuo, visuomenėje tekęs visuomenės komunikavimo priemonėms, šiandien laikytinas neatimamu kaip lemtingas trečiojo tūkstantmečio iššūkis išnyrančio antropologinio klausimo dėmeniu. Panašiai kaip žmogaus gyvybės, santuokos ir šeimos srityje, taip pat didžiųjų dabarties klausimų dėl taikos, teisingumo ir kūrinijos išsaugojimo akivaizdoje, visuomenės komunikavimo priemonių srityje pavojus irgi gresia pamatiniams žmogaus ir jo tiesos matmenims. Etinės šaknis praradęs bei iš visuomenės kontrolės ištrūkęs komunikavimas galiausiai nebeatsižvelgia į žmogaus centrinę vietą bei nepažeistiną kilnumą, keldamas grėsmę daryti neigiamą poveikį jo sąžinei ir apsisprendimams bei galiausiai sąlygoti žmogaus laisvę ir pačią gyvybę. Štai kodėl būtina, kad visuomenės komunikavimo priemonės aistringai gintų žmogų kaip asmenį ir be išlygų gerbtų jo kilnumą. Kai kas mano, kad šioje srityje „infoetika“ šiandien būtina lygiai taip pat kaip ir bioetika medicinos ir su gyvybe susijusių mokslinių tyrimų srityje.

5. Privalu dėti pastangas, kad *komunikavimo priemonės* netaptų ekonominio materializmo ir etinio reliatyvizmo, tikros mūsų laikų rykštės, garsiakalbiu. Komunikavimo priemonės gali ir turi padėti supažindinti su tiesa apie žmogų bei ginti šią tiesą nuo linkstančių ją neigti ar griauti. Galima netgi sakyti, kad tiesos apie žmogų ieškojimas ir jos perteikimas yra iškiliausias visuomenės komunikavimo pašaukimas. Taikyti, tokio tikslo siekiant, visas *komunikavimo priemonėms* prieinamas vis geresnes bei subtilesnes kalbėsenas yra uždeganti užduotis, patikėta pirmiausia šios srities atsakingiesiems bei operatoriams. Tačiau ši užduotis tam tikru būdu yra mūsų visų, nes globalizacijos amžiuje visi esame visuomenės komunikavimo vartotojai bei operatoriai. Naujosios *komunikavimo priemonės*, ypač telefonas ir internetas, ima keisti pačias komunikavimo formas; galbūt tai gera proga jas pertvarkyti, stengiantis, pasak mano garbingojo pirmtako Jono Pauliaus II, geriau išryškinti esminius ir būtinus tiesos apie žmogų bruožus (plg. Apaštališkasis laiškas *Sparti plėtra*, 10).

6. Žmogus jaučia tiesos troškulį, jis ieško tiesos; šitai rodo dėmesys ir sėkmė, lydintys spaudinius, programas ar *fiction* filmus, kuriuose pripažįstama ir gerai pavaizduojama tiesa, grožis ir žmogaus didybė, įskaitant jo religinį matmenį. Jėzus yra pasakęs: „Jūs pažinsite tiesą, ir tiesa padarys jus laisvus“ (*Jn* 8, 32). Tiesa, padaranti mus laisvus, yra Kristus, nes tik jis gali visiškai numalšinti žmogaus širdies jaučiamą gyvenimo bei meilės troškulį. Kas Kristų sutinka ir jo žinia užsidega, tas pajunta nesulaikomą troškimą šia tiesa pasidalyti su kitais. Šventasis Jonas rašo: „Kas buvo nuo pradžių, ką girdėjome ir savo akimis regėjome, ką patyrėme ir mūsų rankos lietė, tai skelbiame apie gyvenimo Žodį. <...> skelbiame ir jums, kad ir jūs turėtumėte bendravimą su mumis. O mūsų bendravimas yra su Tėvu ir jo Sūnumi Jėzumi Kristumi. Ir tai mes rašome, kad mūsų džiaugsmas būtų tobulas“ (*1 Jn* 1, 1–4).

Šaukimės Šventosios Dvasios, kad mums netrūktų drausių komunikuoju ir autentiškų tiesos liudytojų, kurie, likdami ištikimi Kristaus užduočiai ir degdami tikėjimo žinia, „moka tapti šiandienų kultūrinių poreikių aiškintojais ir stengiasi išgyventi šią epochą ne kaip sušvetimėjimo ir sumaišties laiką, bet kaip brangų tiesos ieškojimo ir bendrystės tarp žmonių bei tarp tautų plėtojimo metą“ (Jonas Paulius II. Kreipimasis į konferencijos *Parabole mediatiche* dalyvius 2002 m. lapkričio 9 d.).

To linkėdamas visiems nuoširdžiai teikiu savo palaiminimą.

Vatikanas, 2008 m. sausio 24., Šv. Pranciškaus Saliečio šventė

BENEDICTUS PP. XVI

Popiežiaus atsakymai į Romos kunigų klausimus

Per gavėnią popiežius paprastai susitinka su Romos vyskupijos dvasininkais. Pateikiame popiežiaus Benedikto XVI atsakymų į kunigų klausimus per 2008 m. vasario 7 d. susitikimą ištraukas.

Apie jaunimo pastoraciją

<...> Visi žinome, kaip sunku šiandien jaunam žmogui gyventi kaip krikščioniui. Kultūrinė aplinka, žiniasklaida siūlo viską, bet ne kelią pas Kristų. Tokia aplinka, rodos, ištis neleidžia laikyti Kristaus gyvenimo centru ir gyventi taip, kaip jis mus moko. Tačiau man atrodo, kad daugelis vis labiau jaučia visos tokios pasiūlos, tokio gyvenimo stiliaus, galiausiai paliekančio tuštumą, nepakankamumą.

Mano akimis, šios dienos liturgijos skaitiniai, skaitinys iš Pakartoto Įstatymo knygos (30, 15–20) ir ištrauka iš Luko evangelijos (9, 22–25), šia prasme pakartoja tai, ką iš esmės visada turėtume sakyti jauniems žmonėms ir sau patiems. Kaip minėjote, esmingai svarbus dalykas yra nuoširdumas. Jaunuoliai turi pajusti, kad kalbame ne apie ką nors, kuo patys negyvename, bet apie atrastą tiesą, kaip tiesą savo gyvenimui, ir mėginame ją kasdien vis iš naujo atrasti. Tikrai žengiant šiuo keliu, mėginant priderinti save prie tokio gyvenimo, priderinti savo gyvenimą prie Viešpaties gyvenimo, gali būti įtikinami ir žodžiai, išsiskirti regima ir įtikima logika. Grįžkime prie skaitinių. Šiandien nuskambėjo ne tik gavėnios meto, bet ir viso krikščioniškojo gyvenimo pagrindinė taisyklė: rinkis gyvenimą. Prieš tave – gyvenimas ir mirtis: rinkis gyvenimą. Ir atsakymas man atrodo aiškus. Tik nedaugelis puoselėja savo viduje norą griauti, mirti ir nebetrokšta būties, gyvenimo, nes jis jiems visiškai prieštaringas. Tačiau šis reiškinys šiandien, deja, vis labiau plinta. Visokių prieštaravimų, melagingų pažadų kupinas gyvenimas galiausiai ima atrodyti prieštaringas, nebe dovana, bet pasmerkimas, todėl kai kas labiau trokšta mirti, o ne gyventi. Bet paprastai žmogus atsako: taip, aš noriu gyventi.

Tačiau išlieka klausimas, kaip surasti gyvenimą, ką rinktis, kaip rinktis gyvenimą. Kas paprastai siūloma, žinome: apsilankyti diskotekoje, griebti viską, ką įmanoma pasiekti, daryti tai, ko užsigėidžiama, – viską, kas tik šauna į galvą, – ir laikyti tai laisve. Tuo tarpu mes, priešingai, žinome – ir galime tai parodyti, – kad toks kelias yra melo kelias, nes galiausiai surandamas ne gyvenimas, bet niekio bedugnė. Rinkis gyvenimą. Tame pačiame skaitinyje sakoma: tavo gyvenimas – Dievas, tu

pasirinkai gyvenimą ir tai darydamas pasirinkai Dievą. Man tai atrodo esminga. Tik tada mūsų horizontas yra pakankamai platus, tik tada atsiduriame prie gyvenimo, stipresnio už mirtį, už visus mirties grąsinimus, šaltinio. Tad pamatinis apsisprendimas yra čia nurodytasis: rinkis Dievą. Būtina suvokti, jog tas, kuris leidžiasi į kelią be Dievo, galiausiai atsiduria tamsoje, net jei ir gali pasitaikyti akimirka, kai atrodo, jog gyvenimas surastas.

Kitas žingsnis – kaip surasti Dievą, kaip rinktis Dievą. Čia prisiartiname prie Evangelijos: Dievas nėra nepažįstamas, hipotezė – galbūt apie pirmutinę kosmoso pradžią. Dievas turi kūną ir kraują. Jis yra vienas iš mūsų. Mes pažįstame jo veidą, žinome jo vardą. Jis yra Jėzus Kristus, kalbantis mums Evangelijoje. Jis – žmogus ir Dievas. Ir kadangi jis yra Dievas, tai pasirinko žmogų, kad mes galėtume rinktis Dievą. Tad būtina su Jėzumi susipažinti bei susidraugauti norint su juo drauge eiti.

Man regis, jog šitai yra į visus, bet pirmiausia į jaunimą nukreiptos pastoracijos pagrindinis momentas: dėmesys kreiptinas į apsisprendimą Dievo, kuris yra gyvenimas, naudai – į tai, kad Dievas yra čia ir yra labai konkrečiu būdu. Taip pat būtina mokytis draugystės su Jėzumi Kristumi.

Yra dar ir trečias žingsnis. Ši draugystė su Jėzumi nėra draugystė su nerealiu asmeniu, kažkuo, kas priklauso praeičiai ar sėdi Dievo dešinėje toli nuo žmonių. Jis yra čia ir dabar savo Kūne, o šis Kūnas vėlgi yra iš kūno ir kraujo – Bažnyčia, Bažnyčios bendruomenė. Turime statydinti bendruomenes ir daryti jas prieinamesnes, atspindinčias didžiąją gyvosios Bažnyčios bendruomenę. Neatsiejama visa: gyva bendruomenės patirtis, jos žmogiškos silpnybės, bet kartu ir jos aiškus kelias, tvirtas sakramentinis gyvenimas, kuriame galime prisiliesti prie to, kas mums galėjo pasirodyti nepasiekiamai toli, prie Viešpaties artybės. Taip galime išmokti ir įsakyti, grįždami prie Pakartoto Įstatymo knygos, nuo kurios pradėjome. Mat skaitinyje pasakyta: rinktis Dievą reiškia rinktis jo žodį, gyventi pagal jo žodį. Iš pradžių tai atrodo beveik kažkiek pozityvistiška: juk tai – imperatyvai. Tačiau iš tikrųjų pirmesnė yra dovana – jo draugystė. Tada galime suvokti, kad kelią nurodančiais elementais išskleidžiama šios mūsų draugystės tikrovė.

Toks – galime sakyti – yra bendrasis požiūris, išplaukiantis iš sąlyčio su Šventuoju Raštu ir kasdieniu Bažnyčios gyvenimu. Žingsnis po žingsnio jis tada taikytinas konkrečiuose susitikimuose su jaunuoliais. Jie vestini prie pokalbio su Jėzumi meldžiantis, skaitant Šventąjį Raštą – pirmiausia bendrai, bet sykiu ir asmeniškai – ir praktikuojant sakramentinį gyvenimą. Būtent tokie žingsniai leis išgyventi tokias patirtis pro-

fesiniame gyvenime, net jei aplinka bus dažnai paženklinta Dievo visiško nebuvimo ir regimos negalimybės suvokti jo artumą. Bet būtent tada turime mėginti savo gyvenimo ir savąja Dievo patirtimi leisti Kristaus artybei įžengti į šį toli nuo Dievo pasitraukusį pasaulį.

Dievo alkstama. Neseniai priėmiau vyskupus, su vizitu *ad limina* atvykusius iš šalies, kurioje daugiau negu 50 procentų gyventojų laiko save ateistais arba agnostikais. Bet vyskupai man pasakė: iš tiesų visi alksta Dievo. Toks alkis slaptas. Todėl pirma patys turėtume imtis darbo kartu su jaunuoliais, kuriuos randame. Kurkime bendruomenes, kuriose atsispindėtų Bažnyčia, mokykimės draugauti su Jėzumi. Tada, kupini šio džiaugsmo ir tokios patirties, galėsime priartinti Dievą ir mūsų šiandieniam pasauliui.

Apie galutinius dalykus ir Atgailos sakramentą

<...> Enciklikoje *Spe salvi* kaip tik norėjau pakalbėti apie Paskutinį teismą, apie teismą apskritai ir šiame kontekste taip pat apie skaistykla, pragarą ir rojų. Manau, jog visi dar esame paveikti marksistų priekaišto, neva krikščionys kalbėję apie anapus ir apleidę žemę. Tad norime įrodyti, kad tikrai rūpinamės žeme ir nesame tie, kurie kalba apie tolimą tikrovę ir nepadedą žemei. Nors ir teisinga parodyti, kad krikščionys darbuojasi žemės labui – o visi ir esame pašaukti darbuotis, kad ši žemė tikrai taptų miestu Dievui ir Dievo miestu, – nevalia užmiršti ir kito matmens. Jei to prieš akis neturime, nieko nenuveikiam ir dėlei žemės. Tai parodyti ir buvo vienas mano pagrindinių tikslų rašant encikliką. Jei nieko nežinoma apie Dievo teismą, apie pragaro, gyvenimo radikalaus ir galutinio žlugimo galimybę, tai nieko nežinoma ir apie nuskaistinio galimybę ir būtinybę. Tada žmogus nesidarbuoja gerai žemės labui, nes galiausiai praranda kriterijus, nebepažįsta savęs paties, nes nepažįsta Dievo, ir žemę griaua. Visos didžiosios ideologijos žadėjo paimti reikalus į savo rankas, nebepleisti žemės, sukurti naują, teisingą, nepriekaištingą, brolišką pasaulį. Tačiau jos pasaulį tik griovė. Tai darė ir nacionalsocializmas, ir komunizmas: jie žadėjo pastatydinti pasaulį tokį, koks jis turėtų būti, ir, užuot tai padarę, jį sugriovė.

Per vyskupų iš buvusių komunistinių šalių *ad limina* apsilankymus atkreipiau dėmesį, kad tose šalyse buvo griauama ne tik planeta, ekologija, bet pirmiausia sielos, o tai daug rimčiau. Susigrąžinti tikrai žmogišką, Dievo artumo apšviestą sąmonę yra svarbiausias darbas atstatant žemę. Tai bendra tų šalių patirtis. Atkurti žemę atsiliepiant į šios planetos skausmo šūksnį galima tik sieloje vėl atrandant Dievą, atveriant akis Dievui.

Todėl Jūs teisus: turime apie visa tai kalbėti būtent jausdami atsakomybę už žemę, už šiandien gyvenančius žmones. Kaip tik dėl to turime kalbėti ir apie nuodėmę, dėl kurios galima sugriauti save ir kitas žemės dalis. Enciklikoje mėginau parodyti, jog būtent Dievo Paskutinis teismas laiduoja teisingumą. Visi trokštame teisingo pasaulio. Bet neturime galimybės atitaisyti visus buvusius sugriovimus, leisti visiems neteisingai nukankintiems bei nužudytiems žmonėms patirti teisingumą. Teisingumą sukurti gali tik pats Dievas, ir tai turėtų būti teisingumas visiems, taip pat mirusiesiems. Pasak Adorno, didžiojo marksisto, teisingumą gali laiduoti tik kūno prisikėlimas, kurį jis laiko nerealiu. Mes tikime tokį kūno prisikėlimą, per kurį nebūsime visi vienodai lygūs. Šiandien įprasta galvoti: kas jau čia ta nuodėmė, Dievas yra didis, jis mus pažįsta, taigi mūsų nuodėmių neskaičiuoja, galiausiai Dievas bus visiems geras. Tai – graži viltis. Tačiau egzistuoja teisingumas ir egzistuoja tikra kaltė. Griovusieji žmogų ir žemę negali iškart kartu su savo aukomis sėstis už Dievo stalo. Dievas teisingas. To neturėtume išleisti iš akių. Todėl man atrodo svarbu parašyti ir apie skaistykla, kuri man yra akivaizdi, aiški ir kartu tokia būtina bei paguodžianti tiesa, kad negalėjo likti nepaminėta. Mėginau pasakyti: galbūt nedaug tokių, kurie save sugriovė taip labai, kad yra nebepagydomi ir nebeturi nieko, kuo galėtų remtis Dievo meilė, ir kurie nebeturi savyje nė menkausio gebėjimo mylėti. Tai būtų pragaras. Kita vertus, neabejotinai tik nedaug – ar bent ne per daug – yra tokių, kurie tokie švarūs, kad iškart gali įžengti į bendrystę su Dievu. Labai daug iš mūsų viliasi, kad mumyse yra kažkas, kas dar pagydytina, kad galiausiai tebėra noras tarnauti Dievui ir žmogui, gyventi pagal Dievo valią. Tačiau taip pat esama nesuskaičiuojamų žaizdų ir daug purvo. Mes turime būti parengti, nuvalyti. Štai mūsų viltis: net jei ir daug purvo būtų mūsų sieloje, Viešpats galiausiai mums dovanoja galimybę, nuplauna mus savo nuo kryžiaus sklindančiu gerumu. Taip jis padaro mus pajėgius būti jam amžinai. Tad rojus yra pagaliau įgyvendinto teisingumo viltis. Per tai mums dovanojami kriterijai gyventi taip, kad šis laikas kažkaip būtų rojus, pirmoji rojaus šviesa. Kur žmonės gyvena vadovaudamiesi šiais kriterijais, pasaulyje pasirodo šiek tiek rojaus, ir tai matoma. Man atrodo, jog tai taip pat yra tikėjimo tiesos, būtinybės žengti įsakymų, apie kuriuos turėtume daugiau kalbėti, keliu įrodymas. Šie kriterijai yra tikrieji kelrodžiai, rodantys, kaip gyvenama tinkamai, kaip reikėtų rinktis gyvenimą. Todėl būtina kalbėti ir apie nuodėmę bei Atgailos ir sutaikinimo sakramentą. Sąžiningas žmogus žino, kad jis kaltas, kad privalo pradėti iš naujo, kad turi būti apvalytas. Ir Viešpats mums siūlo nuostabią tikrovę – galimybę atsinaujinti, būti naujam. Viešpats pradeda mūsų atžvilgiu iš naujo, todėl ir mes savo gyvenime galime elgtis taip kitų atžvilgiu.

Šis atsinaujinimo, būties po begalės klaidų, po tokios daugybės nuodėmių sugražinimo aspektas yra didžiulis pažadas, didelė dovana, kurią siūlo Bažnyčia, bet kurios pasiūlyti negali, pavyzdžiui, psichoterapija. Psichoterapija šiandien labai paplitusi ir sykiu būtina dėl gausybės sugriautų ar sunkiai sužeistų psichikų. Tačiau psichoterapijos galimybės ribotos: ji tegali pusiausvyrą praradusioms sieloms kažkiek tos pusiausvyros gražinti. Bet ji neįstengia dovanoti tikro atsinaujinimo, šių sunkių sielos ligų įveikimo. Ir todėl jos priemonės yra laikinos, o ne galutinės. Tuo tarpu Atgailos sakramentas teikia mums galimybę Dievo galia – *ego te absolvo* – iš pagrindų pasidaryti naujiems. Tai įmanoma, nes Kristus šias nuodėmes, šią kaltę prišėmė sau. Mano akimis, kaip tik šiandien tai labai būtina. Mes galime būti pagydyti. Sužeistoms ir sergančioms sieloms – tai visi supranta – reikia ne patarimų, bet tikro atsinaujinimo, kuris galimas tik Dievo galia, nukryžiuotos Dievo meilės galia. <...>

Apie pasninką ir atvaizdus

<...> Manau, kad būtent mūsų pasaulio aplinkybėmis, kurios visiems žinomos ir dėl kurių visi ir kiekvienas kenčiame, gavėnios metas įgyja naują reikšmę. Fizinis pasninkas, kurį laiką atrodęs nebemadingas, šiandien visiems būtinas. Nesunku suvokti, kodėl turime pasninkauti. Kartais, tiesa, pasitaiko tam tikro perlenkimo, kylančio iš klaidingo grožio idealo. Tačiau bet kuriuo atveju fizinis pasninkas yra svarbus dalykas, nes esame kūnas ir siela, ir kūno drausmė, taip pat materialinė drausmė, svarbi dvasiniam gyvenimui, kuris visada yra gyvenimas, asmenyje įgyjantis kūno ir sielos pavidalą.

Tai vienas matmuo. Šiandien randasi ir ima rodytis kitokių matmenų. Mano galva, gavėnia galėtų būti ir pasninko žodžių bei vaizdų atžvilgiu metas. Mums reikia šiek tiek tylos, erdvės, kur nebūtume be paliovos bombarduojami vaizdų. Šia prasme šiandien labai svarbu suvokti keturiasdešimt dienų trunkančios išorinės ir vidinės drausmės reikšmę. Juk tai padės suvokti, kad mūsų gavėnios, šios fizinės ir dvasinės drausmės, meto vienas iš matmenų yra sukurti tylos erdvės be vaizdų, kad mūsų širdis vėl atsivertų tikrajam paveiklui bei tikrajam žodžiui. Daug žadantis dalykas, mano akimis, yra tai, kad šiandien atsigauna krikščioniškasis menas – tiek meditacinės muzikos, pvz., atsiradusios Taize, pavidalu, tiek ikonų meno, krikščioniškojo meno, paklūstančio didžiosioms praeities ikonų meno normoms ir kartu apimančio šiandienius požiūrius bei patirtis, forma. Kur tikrai ir giliai įsimąstoma į Žodį, kur kontempliuojamas toks Dievo regimumas, Dievo paliečiamumas pasaulyje, ten atsiranda ir naujų vaizdų,

naujų galimybių padaryti išganymo vyksmą regimą. Senajame Testamente drausti visi paveikslai, ir dievybių kupiname pasaulyje tai buvo teisinga. Gyventa didelėje tuštumoje, išreiškiamoje ir šventyklos vidumi, kur, priešingai kitoms šventykloms, nebuvo jokių atvaizdų, tik tuščias Žodžio sostas, slėpingas neregimojo Dievo, kurio neįmanoma nusakyti mūsų vaizdais, artumas.

Naujas žingsnis yra tai, kad šis slėpingas Dievas išlaisvina mus iš vaizdų infliacijos bei dievybių atvaizdų kupino laiko ir dovanuoja laisvę išvysti tai, kas esminga. Jis turi veidą, kūną, žmogišką istoriją, kuri kartu yra dieviška istorija. Šią istoriją tęsia šventųjų, kankinių, artimo meilės šventųjų, nuolat išryškinančių, tęsiančių jo dieviškąją ir žmogiškąją istoriją Kristaus Kūne, istorija, dovanojanti mums esminių paveikslų, kuriuose mes – anapus paviršutiniškų, tikrovę slepiančių atvaizdų – galime atverti savo žvilgsnį pačiai tiesai. Šia prasme ikonoklastinis laikotarpis po Susirinkimo man atrodo perdėtas. Tačiau ir turėjo prasmę, nes galbūt reikėjo išsilaisvinti iš per didelės atvaizdų gausos sukeliama paviršutiniškumo.

Grįžkime dabar prie žmogumi tapusio Dievo pažinimo. Mums sakoma Laiške efeziečiams, kad jis yra tikrasis paveikslas. Ir šiame tikrajame paveiksle – perskrosdami tiesą slepiančią išorinę regimybę – išvystame pačią tiesą: „Kas mane regi, tas regi Tėvą.“ Šia prasme pasakyčiau, jog mes su didele pagarba galėtume iš naujo atrasti krikščioniškąjį meną, susigrąžinti esminius bei didžiuosius Dievo slėpinio vaizdavimus ikonografinėje Bažnyčios tradicijoje. Tada galėsime atrasti ir tikrąjį paveikslą, pridengtą išorinės regimybės. Tikrai svarbi krikščioniškojo auklėjimo užduotis yra išlaisvinti už žodžių slypintį Dievo žodį, užduotis, vis iš naujo reikalaujanti tylos, įsimąstymo, įsigilinimo, susilaikymo, drausmės erdvų. Toks auklėjimas taip pat yra mokymas išvysti tikrąjį paveikslą, iš naujo atrasti didžiąsias ikonas, sukurtas krikščionijos istorijos tėkmėje: iš paviršutiniškų atvaizdų išsilaisvinama nusižeminimo dvasia. <...>

Apie dialogą tarp religijų

<...> Bet kuriuo atveju norėčiau pasakyti du dalykus. Viena vertus, absoliučiai būtina palaikyti dialogą, vienas kitą pažinti, gerbti, mėginti visais galimais būdais bendradarbiauti įgyvendinant didžiuosius žmonijos tikslus, stengtis sumažinti jos didžiuosius vargus siekiant įveikti fanatizmą ir paskleisti taikos ir meilės dvasią. Tai atitinka Evangeliją – Evangeliją, kurios tikslas – kad Jėzaus mums perteikta meilės dvasia, per kryžių dovanota Jėzaus ramybė būtų jaučiama visame pasaulyje. Šia prasme dialogas turi būti autentiškas, gerbiantis kitą bei pripažįstantis jo kitiškumą. Tačiau jis taip pat turi atitikti Evangeliją:

jo pagrindinis tikslas turėtų būti padėti žmogui gyventi meile ir rūpintis, kad ši meilė pasklistų po visą pasaulį.

Tačiau šis toks būtinas dialogo matmuo, taigi pagarba kitam, tolerancija, bendradarbiavimas, nešalina kito matmens: Evangelija yra didžiulė dovana, begalinės meilės ir tiesos dovana; jos negalime pasilaikyti vien sau, ją turime siūlyti kitiems suvokdami, kad Dievas jiems dovanuoja laisvę ir tiesai surasti būtiną šviesą. Tokia yra tiesa. Ir todėl tai yra ir mano kelias. Misija yra ne prievarta, bet Dievo dovanotas pasiūlymas. Jo gerumui palikta apšviesti žmones, kad konkrečios draugystės su žmogiška veida turinčiu Dievu dovana visur paplistų. Todėl trokštame ir privalome nuolatos liudyti šį tikėjimą ir mūsų tikėjime gyvą meilę. Apleistume tikrai žmogišką ir dievišką pareigą, jei kitus paliktume vienus ir tikėjimą, kurį turime, pasiliktume tik sau. Būtume nešažiningi, jei šio tikėjimo, kad ir kaip gerbdami kitų laisvę, nesiūlytume pasauliui. Tikėjimo buvimas pasaulyje yra teigiamas elementas, net jei niekas neatsiverčia; tai – atsparos taškas.

Nekrikščioniškųjų religijų atstovai man yra sakę: krikščionybės buvimas mums yra atsparos taškas, kuris padeda, net jei mes neatsiverčiame. Prisiminkime didžiąją Mahatmos Gandžio asmenybę: jis tvirtai laikėsi savo religijos, tačiau Kalno pamokslas jam buvo esminis atsparos taškas, formavęs jo visą gyvenimą. Taip tikėjimo raugas, net jei jo ir neatvertė į krikščionybę, įžengė į jo gyvenimą. Man atrodo, kad šis iš Evangelijos sklindantis krikščioniškos meilės raugas – greta misijų darbo, kuriuo siekiama išplėsti tikėjimo erdves, – yra mūsų atliekama žmonijai tarnystė.

Prisiminkime šv. Paulių. <...> Jį sujaudino Viešpaties kalba apie laikų pabaigą. Iki tol, kol visa įvyks, iki tol, kol Žmogaus Sūnus sugrįš, Evangelija turi būti paskelbta visoms tautoms. Pasaulio atbaigimo, jo atvėrimo rojui sąlyga yra Evangelijos paskelbimas visiems žmonėms. Atsiliepdamas į Viešpaties įsakymą skelbti Evangeliją visoms tautos, jis dėjo visas pastangas, kad Evangelija jau jo kartoje pasiektų visus žmones. Jis taip labai troško ne tiek pakrikštyti visas tautas, kiek paskleisti Evangeliją po pasaulį ir per tai paskubinti istorijos, kaip tokios, atbaigimą. Man atrodo, šiandien žvelgiant į pasaulio raidą galima geriau suprasti, jog norint, kad pasaulis pasiektų savo tikslą, būtina skleisti Dievo žodį, skelbti jį taip, kad jis visus pasiektų kaip raugas. Trokštame, žinoma, visų atsivertimo, tačiau tai galiausiai paliekame Viešpačiui. Svarbu, kad tas, kuris nori atsiversti, turėtų tam galimybę, ir pasaulyje visiems būtų regima Viešpaties šviesa – kaip atsparos taškas ir kaip šviesa, padedanti pasauliui atrasti save patį. Nežinau, ar pakankamai suprantamai pasakiau, kad dialogas ir misija ne tik vienas kito nešalina, bet ir vienas kito reikalauja.

Bendroji katechezė apie Jėzaus mirtį ir prisikėlimą

2008 m. kovo 26 d.

Brangūs broliai ir seserys!

„*Et resurrexit tertia die secundum Scripturas* – Kaip Šventajame Rašte išpranašauta, trečiąją dieną prisikėlė iš numirusių.“ Kiekvieną sekmadienį, kalbėdami *Credo*, vis iš naujo išpažįstame tikį Kristaus prisikėlimą, stebėtiną įvykį – kartinį krikščionybės akmenį. Visa, kas Bažnyčioje, laikoma kylant iš šio įstabaus, istorijos eigą pakeitusio ir per kiekvieną Eucharistijos šventimą sudabartinamo slėpinio. Tačiau egzistuoja liturginis metas, kai ši pagrindinė krikščioniškojo tikėjimo tikrovė su visu jos turinio turtin-gumu bei neprilygstamu gyvumu tikintiesiems pateikia-ma intensyviau, nes atrandama didesnio būrio žmonių bei nuoširdžiau išgyvenama, tai – Velykų laikas. Kiekvie-nais metais per, pasak šv. Augustino, „šventąjį Kristaus nukryžiuavimo, mirties ir prisikėlimo tridienį“, Bažnyčia maldos ir atgailos dvasia grįžta į baigiamąjį Kristaus žemiškojo gyvenimo etapą – mini jo pasmerkimą myriop, kryžiaus nešimą į Kalvariją, jo auką dėl mūsų išganymo ir jo kūno paguldymą į kapą. Trečiąją dieną Bažnyčia iš naujo išgyvena prisikėlimą: tai – Velykos, Jėzaus perėjimas iš mirties į gyvenimą, pilnatviškas senųjų pažadų išpildymas. Visoje Velykų laiko liturgijoje švenčiamas Kristaus prisikėlimo tikrumas bei džiaugiamasi tuo.

Brangūs broliai ir seserys, turime nuolatos stengtis atnaujinti savo prisirišimą prie už mus mirusio ir prisikė-lusio Kristaus. Jo Velykos yra ir mūsų Velykos, nes Kris-taus prisikėlimas teikia mums tikrumo, jog prisikelsime ir mes patys. Naujiena apie Kristaus prisikėlimą nieka-da nepasensta, ir Jėzus visada yra gyvas; jis gyvas savo Evangelijoje. „Krikščionių tikėjimas, – sako šv. Augus-tinas, – yra Kristaus prisikėlimas.“ *Apaštalų darbuose* tai aiškiai paaiškinama: Dievas „visiems už jį laidavo, pri-keldamas iš numirusių“ (17, 31). Jėzaus mirties nepaka-ko įrodyti, kad jis tikrai Dievo Sūnus, lauktasis Mesijas. Kiek daug žmonių istorijos tėkmėje yra atidavę gyvybę už reikalą, kuriuo tikėjo! Jie negrįžo. Mūsų Viešpaties mirtis rodo jo milžinišką meilę mums, meilę iki savęs už mus paaukojimo. Tačiau tik prisikėlimas „laiduoja“, teikia tikrumą, kad tai, ką jis sako, yra tiesa, tiesa, ga-liojanti mums, galiojanti amžinai. Prikeldamas Tėvas jį pašlovino. Šv. Paulius savo *Laiške romiečiams* rašo: „Jei-gu lūpomis išpažinsi Viešpatį Jėzų ir širdimi tikėsi, kad Dievas jį prikėlė iš numirusių, būsi išgelbėtas“ (10, 9).

Svarbu iš naujo patvirtinti šią mūsų tikėjimo pamatinę tiesą, istorinę tiesą, paliudytą gausių dokumentų, net jei, kaip ir praelyje, yra žmonių, visai ja abejojančių ar net

neigiančių, kad tai įvyko. Tikėjimo Jėzaus prisikėlimu sil-pnėjimas savo ruožtu silpnina tikinčiųjų liudijimą. Iš tiesų, jei Bažnyčios tikėjimas prisikėlimu sumenktų, viskas sustotų ir iširtų. Kita vertus, laikymasis širdimi ir protu tikėjimo, kad Kristus mirė ir prisikėlė, gyvenimą keičia ir apšviečia visą asmenų bei tautų egzistenciją. Argi ne ti-krumas tuo, kad Viešpats prisikėlė, per amžius įkvėpda-vo kankinius narsiai, drąsiai pranašauti ir būti ištvermin-gus? Argi ne susitikimas su gyvuoju Kristumi patraukė ir paskatino atsiversti daugybę vyrų ir moterų, kurie nuo pat krikščionybės aušros palikdavo viską, ką turi, kad paskui jį sektų bei savo gyvenimą paskirtų Evangelijos tarnybai? „Jei Kristus nebuvo prikeltas, – tvirtina apaš-talas Paulius, – tai tuščias mūsų skelbimas ir tuščias jūsų tikėjimas“ (1 Kor 15, 14). Tačiau jis prisikėlė!

Žinia, nuolatos šiomis dienomis girdima, yra štai tokia: Kristus prisikėlė, jis gyvas, ir mes galime jį sutikti – taip, kaip jį sutiko moterys trečiosios dienos, dienos po šabo, rytą nuėjusios prie kapo; kaip jį sutiko mokiniai, nustebinti ir sutrikdyti to, ką jiems papasakojo mote-rys; kaip netrukus po prisikėlimo jį sutiko daugybė kitų liudytojų. Net ir įžengęs į dangų, Jėzus pasiliko tarp savo draugų, kaip buvo pažadėjęs: „Ir štai aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos“ (Mt 28, 20). Viešpats yra su jumis, su Bažnyčia iki laikų pabai-gos. Apšviesti Šventosios Dvasios, pirmieji Bažnyčios nariai ėmė atvirai ir be baimės skelbti Velykų žinią. Ta žinia, perduodama iš kartos į kartą, dabar pasiekė mus ir kasmet su nauja jėga kartojama per Velykas.

Ypač per Velykų aštuondienį liturgija kviečia mus as-meniškai sutikti prisikėlusį Viešpatį bei išvelgti jo gai-vinamą poveikį istorijos įvykiams bei mūsų kasdieniam gyvenimui. Pavyzdžiui, šiandien, trečiadienį, mums primenamas jaudinantis pasakojimas apie du moki-nius iš Emauso (plg. Lk 24, 13–35). Nukryžiuavus Jėzų, jie, apimti liūdesio bei nusivylimo, nelaimingi keliauja namo. Eidami kalbasi apie tai, kas per pastarąsias kelias dienas nutiko Jeruzalėje. Prie jų prisiartina Jėzus, juos užkalbina bei ima mokyti: „O jūs, neišmanėliai! Kokios nerangios jūsų širdys tikėti tuo, ką yra skelbę pranašai! Argi Mesijas neturėjo viso to iškentėti ir žengti į savo garbę?“ (Lk 24, 25–26). Ir, pradėjęs nuo Mozės ir visų pranašų, jis aiškino jiems, kas visuose Raštuose apie jį pasakyta. Kristaus pamokymai – pranašysčių aiškini-mai – mokiniams iš Emauso buvo tartum netikėtas ap-šviečiantis bei paguodžiantis apreiškimas. Jėzus parodė, kaip reikėtų naujaip skaityti Bibliją, ir visa dabar pasida-rė aišku, kreipė į tą momentą. Patraukti nepažįstamojo žodžių, jie pakvietė jį pasilikti bei su jais pavakarieniauti. Jėzus sutiko ir kartu atsisėdo prie stalo. Evangelistas Lukas mums pasakoja: „Vakarieniaudamas su jais prie stalo, paėmė duoną, sukalbėjo palaiminimą, laužė ir

davė jiems“ (Lk 24, 30). Kaip tik tą akimirką abiejų mokinių akys atsivėrė, ir jie jį pažino, „bet jis pranyko jiems iš akių“ (Lk 24, 31). Kupini nuostabos ir džiaugsmo, jie tarė: „Argi mūsų širdys nebuvo užsidegusios, kai jis kelyje mums kalbėjo ir atvėrė Raštų prasmę?“ (Lk 24, 32).

Viešpats eina su mumis ir aiškina Raštus visus liturginius metus, bet pirmiausia per Didžiąją savaitę ir Velykų savaitę. Jis įgalina suprasti šį slėpinį – visa kalba apie jį. Tai turėtų uždegti ir mūsų širdis, kad mūsų akys atsivertų. Viešpats yra su mumis ir rodo mums tikrąjį kelią. Kaip abu mokiniai pažino Jėzų, kai jis laužė duoną, taip ir mes išvystame jį čia ir dabar esant, kai laužome duoną. Mokiniai iš Emauso pažino prisiminę akimirkas, kai Jėzus laužė su jais duoną užbėgdamas į priekį savo mirčiai bei prisikėlimui, duodamas save savo mokiniams. Jėzus laužia duoną už mus ir su mumis, jis yra kartu su mumis šventojoje Eucharistijoje, atiduoda save mums bei atveria mūsų širdis. Šventojoje Eucharistijoje ir per susitikimą su jo žodžiu mes irgi galime sutikti ir pažinti Jėzų prie Žodžio stalo bei pašventintų Duonos ir Vyno stalo. Bendruomenė kiekvieną sekmadienį atgaivina Viešpaties Velykas bei priima iš Išganytojo jo meilės ir broliškos tarnystės palikimą. Brangūs broliai ir seserys, šių dienų džiaugsmas tesustiprina mūsų ištikimybę nukryžiuotam ir prisikėlusiam Kristui. Visų pirma leiskimės pagaunami prisikėlimo traukos. Tepadedu Marija mums būti Velykų šviesos bei džiaugsmo šaukliais. Dar kartą visiems nuoširdžiai linkiu linksmų Velykų.

▼ Lietuvos vyskupų laiškas Maldų už pašaukimus dienos proga

Mieli Broliai ir Seserys,

Ketvirtas Velykų sekmadienis, dar vadinamas Gerojo Ganytojo sekmadieniu, visoje Bažnyčioje yra Maldų už pašaukimus į kunigystę diena. Bažnyčia meldžiasi, kad Viešpats siųstų kuo daugiau darbininkų į savo pjūtį, darbininkų, kurie aukotų savo gyvenimą skelbdami Viešpaties žodį ir tarnaudami žmonėms.

Viešpats Jėzus, norėdamas, kad jį įtikėję žmonės neliktų „kaip avys be piemens“, prieš grįždamas pas Dangaus Tėvą, įpareigojo mokinius tęsti jo pradėtą darbą. Sekminių dieną gavę Šventosios Dvasios dovaną, apaštalai perdavė šiuos įpareigojimus savo įpėdiniams vyskupams ir jų padėjėjams kunigams. Taip per visus amžius rankų uždėjimu Viešpaties tarnybai pašvenčiami vyrai,

per kuriuos Kristus tęsia savo išganomąjį veikimą. Per kunigų rankas Kristus ateina pas mus duonos ir vyno pavidalais švenčiant Eucharistiją, per jų lūpas išgirstame paties Kristaus mums skiriamus atleidimo žodžius Sutaikinimo sakramente, per jų teikiamą patepimą Kristus sustiprina ligonius ir kenčiančiuosius, per jų sakomus pamokslus pats Kristus mus moko ir drašina.

Šiai svarbiai kunigo tarnystei Dievas pats išsirenka ir pašaukia žmones. Jis renkasi ne pagal išorę ir vertina remdamasis ne žmogiškais kriterijais – Viešpats žvelgia į žmogaus širdį ir renkasi tuos, kurie jam patinka. Dievas nori savo tautai duoti ganytojų pagal Jo paties širdį (plg. Jer 3, 15).

Prisimindami, kad dvasiniai pašaukimai ateina iš Dievo, ir siekdami likti ištikimi Kristaus paliepiamui melsti pjūtis šeiminką, kad siųstų darbininkų į savo pjūtį (plg. Mt 9, 38), pirmiausia kviečiame visus jus, mieli broliai ir seserys, melsti naujų dvasinių pašaukimų tiek kartu savo parapijose, bendruomenėse, tiek ir savo šeimose bei asmeniškai. Bažnyčia visais laikais patirdavo ir patiria gerų, Dievui ir žmonėms atsidavusių, savo tarnystei ištikimų ganytojų poreikį, o neretai ir stygių. Visi jaučiame, kad šiais laikais Kristaus paliepiamas mums tampa vėl aktualus. Melskimės taip pat ir už Dievo kviečiamuosius, kad jie Dievo raginimą išgirstų, išdrįstų jam paklusti ir į jį atsilipti. Šiandien tam apsispręsti reikia vis daugiau drąsos ir pasiryžimo.

Tačiau neužtenka vien melstis. Be abejo, šaukia pats Dievas, tačiau Bažnyčios bendruomenė, mes visi turėtume sukurti palankią aplinką, kurioje tą šaukimą būtų lengviau išgirsti. Labai didelę reikšmę turi šeima. Joje jauni žmonės gauna tikėjimo pradmenis, perima katalikiškojo gyvenimo tradiciją. Tėvai turėtų džiaugtis tuo, kad jų sūnūs renkasi kunigystės kelią, juos padrašinti ir jiems padėti. Kad taip būtų, visiems tikintiesiems reikia iš naujo atrasti ir suprasti kunigystės vertę bei jos reikšmę.

Svarbus dalykas yra mūsų parapijų ir bendruomenių gyvumas, aktyvumas, veikla. Patirtis rodo, kad gausių ir gerų pašaukimų būna tose parapijose, maldos grupėse ar vienuolijose, kur tikintieji gyvena ne vien asmeninį religinį gyvenimą, bet ir yra susibūrę į gyvą bendruomenę, vykdo evangelizacinę, katechetinę ir karitatyvinę veiklą, praktikuoja tarpusavio meilę ir stengiasi susieti tikėjimą su kasdieniu gyvenimu. Tokiose bendruomenėse jauni žmonės, galėdami gyvai patirti tikėjimo tikrumą ir iš arti pamatyti kunigystės svarbą bendruomenei, įgyja noro bei drąsos rinktis dvasinio pašaukimo kelią. Kunigystę besirenkantieji jaunuoliai nori ir turi jaustis reikalingi tikintiesiems. Netiesa, kad šiandien vaikinai nebenori tarnauti – jie to labai nori

ir drąsiai rinksis kunigiškos tarnystės kelią, jeigu tik pajus, kad ta tarnystė yra svarbi ir reikalinga.

Todėl visomis jėgomis stenkimės patys būti geri ir aktyvūs tikintieji, kuriems tikėjimas reikalingas ne tik sekmadieniais ar per šventes, bet ir kasdien. Domėkimės ir gilinkimės į savo tikėjimą, puoselėkime jį šeimose. Taip pat kuo aktyviau įsitraukime į parapijų bendruomenes, nes tik gyvos bendruomenės bus vaisingos duodamos dvasinių pašaukimų.

Galiausiai norime paraginti melstis už mūsų jau turimus kunigus ir kiek įmanoma juos palaikyti jiems vykdant savo tarnystę. Lygiai kaip jums, mieli tikintieji, reikia kunigų, taip ir jiems reikia jūsų, jų ganomųjų ir kartu jų tikėjimo brolių ir seserų. Kunigų kalbamoje Valandų liturgijoje – brevijoriuje – yra tokia malda: „Šventasis Tėve, kuris davei mums Kristų kaip mūsų sielų ganytoją; būk su ganytojais ir su jų meilei pavestąja tauta; nepalik savo kaimenės be ganytojų rūpesčio ir nepalik ganytojų be klusnios kaimenės.“ Tad nuoširdžiai dar kartą kviečiame – nepalikite savo ganytojų be dvasinio ir žmogiško palaikymo, ir tikėkime, kad Dievas nepaliks savo Bažnyčios be gerų ir atsidavusių ganytojų pagal Jo širdį.

Lietuvos vyskupai

Lietuvos Vyskupų Konferencijos Pirmininko arkivyskupo Sigito Tamkevičiaus pareiškimas

2008 03 31

Praėjusių metų rugpjūčio 1 d. buvo išplatintas mano atviras laiškas Sveikatos apsaugos ministrui, kuriuo kviečiau tuo metu rengiamoje medicinos normoje „Gydytojas akušeris-ginekologas“ išlaikyti pagarbą gydytojo sąžinės laisvei ir mokymo proceso metu neįpareigoti būsimųjų gydytojų mokytis atlikti šių procedūrų: nėštumo nutraukimo iki 22 savaitės (tokio amžiaus vaikas jau gali savarankiškai išgyventi be motinos!), dirbtinio apvaisinimo procedūros, sterilizacijos. Laiške buvo atkreiptas Sveikatos apsaugos ministro dėmesys į tai, kad šių procedūrų padarymas privalomomis pavers akušerio ginekologo specialybę neprieinama daliai būsimųjų medikų vien dėl jų religinių ir moralinių įsitikinimų arba mokantis vers juos elgtis prieš sąžinę.

Labai keista, kad rugpjūčio 2 d. Sveikatos apsaugos ministerijos sekretorė R. Vaitkienė žiniasklaidoje „Gydytojo akušerio-ginekologo“ medicinos normos projekte pateiktus minėtus reikalavimus paneigė, duodama aiškiai suprasti, jog mano kreipimasis yra klaidinantis ir nepa-

grįstas faktais. Buvo teigiama, esą „normoje „Gydytojas akušeris-ginekologas“ kalbama apie tai, kad būtina mokėti atlikti būtinąją pagalbą, kai nėštumas *nutrūksta* iki 22 nėštumo savaičių“, kad esą „rengiamoje normoje kalbama apie tai, kad akušeris ginekologas turi žinoti dirbtinio apvaisinimo principus, bet ne mokėti jį atlikti, o apie sterilizaciją normoje išvis nekalbama“. Tuo tarpu medicinos normos „Gydytojas akušeris-ginekologas“ projekte, tuo metu pateiktame Sveikatos apsaugos tinklalapyje buvo nurodyti tokie privalomi gydytojo gebėjimai: „18. Gydytojas akušeris ginekologas pagal savo kompetenciją turi gebėti atlikti [...]: 18.13. vakuuminę vaisiaus ekstrakciją [...]; 18.15. vaisių smulkinančias operacijas [...]; 18.20. nėštumo *nutraukimą* iki 22 nėštumo savaitės [...]; 18.42. kiaušintakio perrišimą (sterilizaciją) [...]; 18.50. pagalbinio apvaisinimo procedūras.“ Netrukus po mano laiško projektas iš tinklalapio buvo išimtas, nepaliekant galimybės visuomenei su juo susipažinti.

Praėjus daugiau nei pusmečiui, jau šių metų kovo mėnesio 28 d. norma „Gydytojas akušeris-ginekologas“ įsigaliojo, privalomomis vykdyti liko ir aukščiau išvardytos nuostatos. Jas ministras pasirašė tokias, kokios ir buvo pateiktos nerimą kėlusiam projekte. Negana to, netgi neliko normos projekte priskirtos teisės jau dirbančiam gydytojui akušeriui-ginekologui atsisakyti teikti sveikatos priežiūros paslaugas, jei tai prieštarauja gydytojo moralinėms nuostatoms ar religiniams įsitikinimams (10.8.), religiniai ir moraliniai principai buvo pakeisti nuoroda į profesinės etikos principus, taip visiškai iš medicinos normos ištrinant gydytojo religinių įsitikinimų sąvoką ir pasikėsinant į gydytojų religinius jausmus.

Susidaro įspūdis, kad per laikotarpį iki normos pasirašymo ir įsigaliojimo visais įmanomais būdais buvo stengiamasi įteigti visuomenei, jog paskelbtame „Gydytojo akušerio-ginekologo“ medicinos normos projekte nebuvo nurodyta procedūrų, sukėlusių vyskupų susirūpinimą. Tokia tiesos iškrypimo forma stengiantis nuslėpti tikrąjį dokumento turinį, visuomenei pateikiant aiškiai klaidinančius komentarus yra absoliučiai nepriimtina valstybės institucijų darbe.

Neramina tai, kad abejotinomis aplinkybėmis ir paminant visuotinai pripažįstamas žmogaus teises įtvirtintas įpareigojimas visus būsimus gydytojus akušerius-ginekologus privaloma tvarka išmokyti atlikti minėtąsias procedūras yra drastiškas žingsnis, žengtas tuo metu, kai visuomenėje aktyviai diskutuojama apie gyvybės prenatalinėje fazėje apsaugą, kai medikai jau viešai pripažįsta, jog prieštaringai vertinama aborto procedūra skaldo jų bendruomenę ir verčia elgtis kitaip, nei jie sau ir savo pacientams įsipareigojo prisiekdami Hipokrato priesaika.

Gailestingumo savaitė Vilniuje

Balandžio 24–30 d. Vilniaus Dievo Gailestingumo šventovėje buvo švenčiama Dievo Gailestingumo savaitė. Kiekviena diena buvo skirta vis kitai Dievo Gailestingumo temai, kurią atskleisti padėdavo pakviesti svečiai kunigai, vienuoliai, įvairios bendruomenės.

Pirmąją dieną, balandžio 24-ąją, daug tikinčiųjų susirinko į „Šviesos kelią“, jau tapusį gražia Dievo Gailestingumo savaitės tradicija. Jis prasidėjo prie Aušros Vartų, kur tikinčiuosius pasveikino kardinolas Audrys Juozas Bačkis. Po to visi drauge, nešini žvakėmis, fakelais ir džiaugsmingai giedodami, ėjo Vilniaus senamiesčio gatvėmis, sustodami tam tikrose vietose apmąstyti įvykių po Prisikėlimo. Šiame kelyje kartu ėjo ir liuteronų vyskupas Mindaugas Sabutis. Viena iš stočių buvo liuteronų bažnyčioje. „Šviesos kelias“ baigėsi Dievo Gailestingumo šventovėje, kur kardinolas visus palaimino. Paskui prasidėjo naktinė Švč. Sakramento adoracija, trukusi visą savaitę. Kiekvieną naktį adoruoti išpareigodavo skirtingų parapijų jaunimas, įvairios bendruomenės, seserys vienuolės.

Balandžio 27 d. kardinolas Audrys Juozas Bačkis aukojo šv. Mišias Dievo Gailestingumo šventovėje susirinkusiems Vilniaus arkivyskupijos kunigams ir seserims bei broliams vienuoliams. Po šv. Mišių visi drauge kalbėjo Dievo Gailestingumo vainikėlių. Šventovės rektorius kun. Vaidas Vaišvilas pakvietė visus šventinių pietų.

Balandžio 29 d., 19 val., Šv. Jonų bažnyčioje surengtas koncertas, kuriame kamerinis choras „Aidija“ (vad. Romas Gražinis) kartu su kameriniu orkestru ir *Schola Gregoriana Vilnensis* (vad. Dainius Juozėnas) atliko kompozitoriaus Algirdo Martinaičio oratoriją „Gailestingumo altorius“ ir Gailestingumo mišias (premjera).

Balandžio 30 d., Gailestingumo sekmadienį, šv. Mišias Gailestingumo šventovėje aukojo kardinolas Audrys Juozas Bačkis. Šv. Mišių metu giedojo choras „Aidija“, atlikęs kai kurias oratorijos „Gailestingumo altorius“ dalis. Per pamokslą ganytojas sakė, kad Bažnyčia kviečiama vis labiau apmąstyti Dievo gailestingumo žinią ir ja gyventi: „Viltis, ištryškusi iš gailestingumo Jėzaus širdies, išsiveržia į žmonijos dykumą, kuri, paliesta šios gailestingumo versmės, pražysta meile ir broliškumu“, – sakė jis. Kardinolas kvietė žvelgti į gailestingumo Jėzaus paveikslą: „Jis mums rodo į savo širdį, iš kurios sklinda šviesos spinduliai. Įsileiskime šią šviesą į savo širdis. Gailestingoji meilė neįsiveržia prievarta – ji laukia prie širdies durų besibelsdama. Ir tik tuomet, kai mes, pažinę savąsias nuodėmes su nuoširdžia atgaila pakviečiame Dievo gailestingumą įsiviešpatauti mūsų širdyje, jis įžengia ir apsigyvena mumyse.“ Ganytojas akino gyventi gailestingumu bei liudyti jį savo darbais: „Gailestingoji meilė dovanoja save kaip pavasario lietų – jo nematyti, tačiau ten, kuri jis iškrito, sužydi gyvybė. (...) Kas atsitinka, kai gailestingoji meilė įsikuria žmogaus širdyje? Jėzaus meilė tampa jos meile, Jėzaus rūpestis tampa jos rūpesčiu, Jėzaus kančia tampa jos kančia. Ji eina drauge su Jėzumi ieškoti paklydusių vaikų, idant juos sugrąžintų Tėvui.“

-vn-

Pašventintas šv. Faustinos namelis

Kovo 27 d. Vilniuje kardinolas Audrys Juozas Bačkis pašventino restauruoti užbaigtą Šv. Faustinos namelį (Grybo g. 29). Šiame Dievo Motinos Gailestingumo seserų vienuolyno name 1933–1936 m. gyveno šv. Faustina Kovalska.

Suspendavimas

Kun. **Kazimieras Lapinskas** suspenduotas nuo kunigiškųjų pareigų (*a sacris*) pagal Kanonų teisės kodekso 1389 straipsnio 2 paragrafą.

Kauno arkivyskupijos kurija

Vizitas

Balandžio 9 d. į Lietuvą oficialaus vizito atvyko Pasauliečių pranciškonų ordino Generalinės ministrės Encarnacion Del Pozo OFS delegatė, Tarptautinės pasauliečių pranciškonų ordino tarybos prezidiumo narė Wilhelmina Visser-Pelsma OFS ir Pasauliečių pranciškonų ordino generalinis dvasinis asistentas bei Tarptautinės pasauliečių pranciškonų ordino tarybos prezidiumo narys kun. Ivanas Maticius OFM. Svečiai, lydimi Lietuvos pasauliečių pranciškonų ordino nacionalinio ministro Nerijaus Čapo OFS ir nacionalinės sekretorės Emilijos Radušienės OFS lankėsi Mažesniųjų brolių ordino Lietuvos Šv. Kazimiero provincijos Vilniaus Šv. Pranciškaus ir Šv. Bernardino vienuolyne. Vienuolyne svečius priėmė šio vienuolyno gvardijonas ir Lietuvos pranciškonų ordino jaunimo brolijos nacionalinis dvasinis asistentas kun. Algirdas Malakauskis OFM. Po to svečiai išvyko į Kretingą, kur balandžio 11 d. prasidėjo Lietuvos pasauliečių pranciškonų ordino III nacionalinės tarybos rinkimų kapitula.

Habilitacija

Balandžio 4 d. VDU Teologijos fakulteto Didžiojoje auloje vyko kun. doc. dr. Arvydo Ramono bei prel. doc. dr. Vytauto Stepono Vaičiūno mokslo darbų, pristatytų habilituoto daktaro laipsniui gauti, viešas nagrinėjimo posėdis. Habilitacijos procedūros komisijai pirmininkavo kun. prof. dr. Andrius Narbekovas. Kun. doc. dr. A. Ramonas viešam aptarimui pristatė savo darbus (straipsnius), kurių tikslas „atskleisti mokslo ir tikėjimo teigiamą santykį dogminės teologijos perspektyvoje“. Prel. doc. dr. V. S. Vaičiūnas pranešime „Homiletikos ir

katalikiškos kultūros santykis pastoracinės teologijos perspektyvoje“ gilinasi į pamokslo sakymo teologinę bei lingvistinę kokybę, aptarė Dievo žodžio perteikimo tradicines bei modernias formas, aptarė pamokslo tipus. Habilitantas sakė savo mokslo darbais siekiant į krikščionybę integruoti kultūrinės vertybes, apmąstęs, kaip įgyvendinti krikščionybę įvairiose žmoniškose kultūrose. Abu habilitantai vienbalsiu slaptu balsavimu pripažinti vertais, kad VDU mokslo taryba jiems suteiktų habilituotų daktarų laipsnius.

-jkk-

Marijos legiono šventė

Kovo 29 d. surengta Marijos legiono Marijampolės Taikos Karalienės kurijos *Acies* šventė. Vilkaviškio vyskupijos Pastoracinio centro koplyčia buvo pilnutėlė maldininkų iš visų vyskupijoje veikiančių Marijos legiono septyniolikos prezidiumų. Žvakių šviesoje spindėjo rožėmis papuošta Švč. Mergelės Marijos Nekaltojo Prasidėjimo statula. Šv. Mišioms vadovavo vyskupas emeritas Juozas Žemaitis MIC.

Iškilmingoje šventinėje aplinkoje jaudinančiai nuskambėjo kun. Vytauto Mazirsko skaitytas tekstas, kuriame apibendrinamas Švč. Mergelės Marijos vaidmuo visuotiniame išganymo plane. Išskirtinė šių metų šventės malda buvo Dievo Gailestingumo litanija „Viešpatie, pasitikiu Tavimi“. Su gilia pagarba atnaujintas pasiaukojimas Švč. Mergelei Marijai. Iškilmingoji *Acies* šventės dalis baigta himnu *Magnificat* ir giesme „Marija, Marija“.

Agapėje su legionieriais bendravo vyskupas emeritas Juozas Žemaitis ir legiono prezidiumų dvasios vadai, o vyskupo generalvikaras kun. Arūnas Poniškaitis palaimino vaišių stalą ir perdavė vysk. Rimanto Norvilos ganytojiškus sveikinius bei linkėjimus iš Šventosios Žemės. Paplitęs visame pasaulyje Marijos legionas kasmet Viešpaties Apreiškimo iškilmes proga švenčia *Acies* šventę.

Būtent čia ji patyrė mistinius regėjimus, pagal kuriuos, jai pačiai prižiūrint, dailininkas Eugenijus Kazimirovskis nutapė Gailestingą Jėzų paveikslą, dabar esantį Dievo Gailestingumo šventovėje. Šiame namelyje šv. Faustinai apsireiškę Jėzų padiktavo Dievo Gailestingumo vainikėlį. Vilniuje ji sutiko ir kun. Mykolą Sopočko, tapusį jos dvasios tėvu, paraginusį ją rašyti dienoraštį ir padrašinusį imtis patikėtos misijos skelbti Viešpaties gailestingumą.

Ilgus metus šis pastatas buvo apleistas. Jo restauravimą ypač rėmė p. Valentine'as Conlonas iš Airijos, Dievo Gailestingumo apaštalu bendruomenės įkūrėjas. Ši pasauliečių bendruomenė skleidžia Dievo Gailestingumo žinią visame pasaulyje darbais, žodžiais ir malda, padeda benamiams, apleistiems ir kenčiantiems vaikams, platina knygas apie Dievo Gailestingumo žinią, vienija tūkstančius žmonių, kurie meldžiasi Dievo Gailestingumo vainikėli už šeimas, bendruomenes, visą pasaulį.

Į namelio pašventinimo iškilmes susirinko įvairių svečių, tarp jų apaštališkasis nuncijus arkivyskupas Peteris Stephanas Zurbruggenas, ponas Valentine'as Conlonas, Dievo Gailestingumo šventovės rektorius kun. Vaidas Vaišvilas, įvairių vienuolių atstovai. Susirinkusieji klausėsi aktorės Brigitos Bublytės skaitomų ištraukų iš šv. Faustinos dienoraščio, drauge įvairiomis kalbomis meldėsi Dievo Gailestingumo vainikėli. Kardinalui pašventinus namus, visi apžiūrėjo patalpas.

-vn-

Caritas paminėjo sukaktį Panevėžyje

Balandžio 2 d. Panevėžio m. savivaldybėje Lietuvos *Caritas* paminėjo projekto „Pagalba prekybos moterimis ir prostitucijos aukoms“ Panevėžio vyskupijoje trejų metų sukaktį. Minėjimo dalyvius savo apsilankymu pagerbė Panevėžio vyskupas Jonas Kauneckas, vicemeraras Petras Luomanas, Vidaus reikalų ministerijos Viešojo saugumo politikos skyriaus atstovė Julija Staškovskaja, Socialinės rūpybos skyriaus vedėjas Viktoras Michailovas, Panevėžio ONTT (Organizuoto nusikalstamumo tyrimo tarnybos) viršininkas Rimantas Bobinas, VTAT (Vaikų teisių apsaugos tarnybos) vedėja Daiva Simonaitienė, kiti pareigūnai. Renginyje dalyvavo apie 40 atstovų iš įvairių bažnytinių, socialinių, nevyriausybinų organizacijų, humanitarinių tarnybų – *Caritas* talkininkų, partnerių ir rėmėjų.

Minėjimą pradėjęs Lietuvos *Caritas* generalinis direktorius kun. Robertas Grigas trumpai apžvelgė projekto „Pagalba prekybos moterimis ir prostitucijos aukoms“ nueitą kelią. Atsiliepdamas į skaudžia visuomenės žaizda tapusios prekybos moterimis iššūkį, 2001 m. *Caritas* pradėjo teikti organizuotą pagalbą apgaule ar prievarta įtrauktoms, prostitucijos tinklą norinčioms palikti moterims. Didžiausią paramą kuriant *Caritas* pagalbos tinklą suteikė ir iki šiol teikia Vokietijos katalikų solidarumo akcija *Renovabis*. Metai po metų vis daugiau paramos lėšų šiai Lietuvos *Caritas* darbo sričiai skiria ir Socialinės apsaugos ir darbo ministerija, savivaldybės, glaudžiai bendradarbiaujama su teisėsaugos institucijomis. Įkurti šio *Caritas* projekto skyriai Kaune, Klaipėdoje, Marijampolėje, Panevėžyje, Šiauliuose, juose dirba 12 etatinių darbuotojų ir 30 jiems padedančių savanorių bendradarbių. Per praėjusius veiklos metus *Caritas* pagalbos sulaukė 420 Lietuvoje ir užsienyje išnaudotų moterų. Prieš keletą metų JAV Valstybės departamentas įvertino šį Lietuvos *Caritas* projektą kaip vieną iš dešimties geriausių pasaulyje, pagerbė projekto vadovę Kristiną Mišiniene „Herojaus kovoje prieš moderniąją vergiją“ garbės vardu. Kun. R. Grigas padėkojo Lietuvos vyskupams už karitatyvinių darbų palaikymą, Panevėžio savivaldybei – už reikšmingą pagalbą,

skiriant projekto veiklai savivaldybės patalpas, Panevėžio vyskupijos *Caritas* direktoriaus pavaduotojai Gražinai Kacevičienei bei jos kolegėms – už problemas aktualumo supratimą ir pasiaukojamą darbą. Kunigas pagrindė *Caritas* požiūrį į prostitucijos aukas bei krikščionių pareigą priešintis žmogaus pavertimui preke popiežiaus Jono Pauliaus II mintimis, išsakytomis tarptautinei konferencijai 2002 m.: „Nerimą keliantis prekybos žmonėmis suintensyvėjimas yra viena iš aktualiausių politinių, socialinių ir ekonominių problemų, susijusių su globalizacijos procesu; ji kelia rimtą grėsmę atskirų tautų saugumui ir yra tarptautinio saugumo klausimas, kurio negalima atidėlioti.“

Vyskupas Jonas Kauneckas, pasveikinęs dalyvius ir padėkojęs *Caritas* darbuotojoms už realų moterų orumo gynimą, atkreipė dėmesį į prevencinio darbo reikalingumą mokyklose. Vyskupas išreiškė pasipiktinimą skandalinga padėtimi, kai geros valios žmonės stengiasi apsaugoti jaunimą nuo klystkelių ir gydyti sutryptų likimų žaizdas, o neatsakingos žiniasklaidos priemonės, ypač komercinės TV, atvirai propaguoja palaidą gyvenimo būdą, „bėgančiomis eilutėmis“ leidžia legaliai siūlyti vadinamąsias „seksualines paslaugas“ ar jų ieškoti.

Vidaus reikalų ministerijos, savivaldybės, policijos atstovai ypač vertino *Caritas* pagalbos projekto indėlį, siekiant patraukti baudžiamojon atsakomybėn prekybos moterimis organizatorius. Sulaukusios moralinės, psichologinės, socialinės paramos, nukentėjusios moterys žymiai drąsiau liudydavo teismuose prieš įkliuvusius prekeivius žmonėmis, tuo palengvindamos teisėsauagai demaskuoti prostitucijos mafiją, skirti nusikaltėliams realias bausmes.

Panevėžio vyskupijos *Caritas* sistemoje ši veikla vykdoma nuo 2004 m. Apžvelgdama per trejus metus nuveiktus darbus, projekto „Pagalba prekybos moterimis ir prostitucijos aukoms“ koordinatorė Panevėžio vyskupijoje Lina Ramunytė sakė, kad per trejus darbo metus Panevėžio regione suteikta pagalba apie septyniasdešimčiai nuo prekeivių žmonėmis ir sutenerių nukentėjusių moterų. Šiandien daugiau nei pusė moterų, gavusių pagalbą Panevėžio regione, sėkmingai integravosi visuomenėje – dirba valstybiniame ar privačiame sektoriuje, mokosi, augina vaikus. Kelios jų laimėjo ilgus teismo procesus prieš prievartautojus, prekeivius žmonėmis, sutenerius. *Caritas* projekto sukakties minėjimą filmavo Panevėžio televizija. Po nuoširdžios ir dalykiškos diskusijos dalyviai skirstėsi iš tiesų giliau suvokę, kaip svarbu Bažnyčiai, valstybei ir savivaldos įstaigoms bendradarbiauti siekiant apginti žmogaus ir tautos ateitį.

-lc-

Caritas savanorių mokymo seminaras Kryžiuose

Balandžio 5 d. Metelių parapijos Kryžių koplyčioje vyko Vilkaviškio vyskupijos *Caritas* projekto „Savanorių mokymas“ seminaras „Šeima – socialinio gyvenimo pamatas“, skirtas Lazdijų dekanato *Caritas* skyrių savanoriams. Į jį susirinko apie 120 savanorių iš Kapčiamiesčio, Krikštonių, Krosnos, Lazdijų, Leipalingio, Metelių, Seirijų, Šlavantų, Švėntėžerio, Veisiejų parapijų. Seminaro tema apie šeimą pasirinkta todėl, kad *Caritas* nariams dažnai tenka bendrauti su socialinės atskirties šeimomis, jų vaikais, lankančiais *Caritas* įsteigtus dienos centrus, asmenimis, praradusiais gebėjimus įsitvirtinti šiandieninėje visuomenėje.

Paskaitoje apie šeimą kaip socialinio gyvenimo pamatą kun. Vaidotas Labašauskas kalbėjo, jog Dievas, būdamas meilė, sukūrė vyrą ir moterį bei pakvietė juos į artimą gyvenimo ir tarpusavio meilės bendrystę santuokoje. Dievas pašaukė santuokoje gyvenančius vyrą ir moterį dalyvauti jo kūrybos plane, suteikdamas

Tai pagrindinė Legiono šventė, kurioje privalo dalyvauti visi aktyvieji nariai, kad atnaujintų Švč. Mergelei Marijai duotą legionieriaus ištikimybės priesaiką ir pasiaukojimo pažadą. Iškilmėse dalyvauja ir maldos pagalbininkai; jie kartu su visais meldžiasi, prašydami Šventosios Dvasios malonių, stiprinančių pasiryžimą nešti žmonėms Gerąją Naujieną, liudyti Kristų. -rnc-

Seminaras apie dėkingumą

Kovo 29 d. Marijampolės apskrities Vaikų globos namų aktų salėje Vilkaviškio vyskupijos Vaikų sielovados centras ir Vilniaus akademinės sielovados centras surengė jaunimo seminarą „Mus perkeičiantis dėkingumas“, kuriame dalyvavo 30 jaunuolių iš Lazdijų, Liudvinavo, Marijampolės ir Šeštokų parapijų, taip pat keletas jaunuolių iš Vaikų globos namų. Pranešimą „Dėkingumas ir meilė mūsų gyvenime“ skaitė Vilniaus akademinės sielovados centro programų koordinatorė ses. Lina Briliūtė SF. Paskaitą su kūrybinėmis komandinėmis užduotimis „Naujo gyvenimo versmė“ vedė Vilkaviškio vyskupijos Vaikų sielovados centro referentė ses. Daiva-Beata Staskevičiūtė SF. Šio centro savanoriai Otilija ir Donatas dalijosi savo tikėjimo patirtimi.

Jaunimas skatintas dėkingai priimti saulėtekį, saulėlydį, kasdienę duoną ir kitas Dievo dovanas, kartais atrodančias savaime suprantamais dalykais. Svarbu dėkoti ne tik už malonius dalykus, bet ir už kitas gaunamas gyvenimo pamokas. Retai patenkame į tokią situaciją, kurioje neliktų nė mažiausios priežasties kuo nors pasidžiaugti. Tačiau tam reikia sielos stiprybės ir humoro jausmo. Atskirose grupelėse jaunimas atliko įvairias kūrybines užduotis. Dėkingumo tema jie kūrė „televizijos laidą“, žinutę laikraščiui, eilėrašį, rašė padėkos laišką artimiesiems žmonėms, svarstė, koku būdu dėkingumo svarbą atskleidžia įvairių profesijų, pašaukimų atstovai. Po pietų meninėje dalyje jaunimas giesmėmis, dainomis, vaidinimais dėkojo Viešpačiui už dovanotus talentus. -sdb-

Ministrantų diena

Balandžio 5-ąją Šakiuose į jiems skirtą dieną „Tarnauju Viešpačiui“ susirinko būrelis Šakių ir Vilkaviškio dekanatų ministrantų. Renginyje dalyvavo ir keletas vaikų atlydėjusių zakristijonų, kurie pasidalijo savo darbo patirtimi, prisiminė, kaip jie patarnaudavo šv. Mišioms.

Susipažinę ir apmąstę Paskutinę vakarienę, susirinkusieji dalyvavo viktorinoje. Joje vieną komandą sudarė „profesionalai“ – zakristijonai bei parapijų bendradarbiai. Įtemptoje kovoje laimėjo viena iš keturių ministrantų komandų. Pasirodė, kad ne visi žino bažnytinių reikmenų pavadinimus, todėl viktorina buvo gera proga išsiaiškinti, ką vienas ar kitas žodis reiškia, kaip vadinasi daiktai, kuriuos kasdien liečia šv. Mišių patarnautojai. Du nariai išrinkti į formuojamą Vilkaviškio vyskupijos Ministrantų tarybą, kuri rūpinsis šv. Mišių patarnautojų ugdymu, skatins jų veiklą. Šakių dekanatui joje atstovaus Lekėčių parapijos ministrantas Andrius Poderis, o Vilkaviškio – Povilas Striokas iš Vilkaviškio parapijos. Katechezėje Vilkaviškio parapijos vikaras kun. Jonas Jonuška aiškino, kodėl liturgijoje naudojami aliejai, smilkalai, pamokė, kaip reikia ruošti patarnavimui ir elgtis šv. Mišių metu, pasidalijo savąja ministranto patirtimi. Dienai baigiantis, jaunimas dalyvavo šv. Mišiose Šakių šv. Jono Krikštytojo bažnyčioje. Jas aukojo parapijos vikaras kun. Vitalijus Golas, homilijos metu drąsinęs ministrantus nebijoti šios tarnystės, išlaikyti bendramyčių išbandymus ir leisti Dievui vesti juos pašaukimo keliu. -lm-

Šeimų šventė Alytuje

Balandžio 5 d. Alytaus šv. Angelų Sargų bažnyčioje šv. Mišiomis prasidėjo dekanato Šeimų šventė, kurioje dalyvavo ir Alytaus Panemunės vidurinės mokyklos šv. Pauliaus kuopos ateitininkai, lydimi globėjos Reginos Saulėnienės. Po šv. Mišių visi susirinko į miesto teatro salę, kur kun. Kęstutis Brilius MIC skaitė paskaitą „Turėti šeimą ar gyventi

jiems išskirtinę galimybę pakviesti į pasaulį naują gyvybę. Prelegentas akcentavo, jog visi tėvai privalo garantuoti teisę vaikui gimti bei augti šeimoje, sukurti palankią aplinką, kurioje jis galėtų skleisti kaip asmenybė, augti apsuptas meilės. Galiausiai tėvų pareiga yra parengti vaiką pagrindiniam krikščionio tikslui – amžinajam gyvenimui. Kunigas atkreipė dėmesį, jog šeima mūsų visuomenėje išgyvena krizę. Dažnos skyrybos, mažas gimstamumas bei senėjanti visuomenė rodo, kad šeimos instituciją reikia būtinai stiprinti, nes kol nebus stiprios šeimos, socialinės gerovės tikėtis negalime.

Vilkaviškio vyskupijos Šeimos centro vadovė Lina Braukylienė paskaitoje „Šeima – meilės artimui bei vertybinių nuostatų ugdymo mokykla“ kalbėjo, kad šeima yra pirmoji mokykla, nuo kurios priklauso, kokių vertybių išmoks joje augantys vaikai. Modeliuodami bei atkartodami tėvų elgesį bei vertybines nuostatas, užaugę jie to išmoks ir savo vaikus.

Rožinio maldoje, kuriai vadovavo Lazdijų dekanato *Caritas* skyriaus vedėja Aldona Valiukevičienė bei šv. Mišių metu, kurias aukojo kun. Vaidotas Labašauskas, skambant Lazdijų parapijos jaunimo choro giedamoms giesmėms, visi *Caritas* nariai prašė Dievą pašaukimų į kunigystę ir vienuolystę, meldėsi, kad būtų išsaugota kiekviena dar negimusi gyvybė, daugėtų tvirtų katalikiškų šeimų bei mažėtų ištuokų, kad kiekvienas vaikas galėtų turėti jau „prabanga“ tapusius abu tėvus.

Lazdijų dekanato dekanas kan. Vytautas Praraja padėjo šio renginio organizatoriams, paskaitininkams bei gausiai susirinkusiems *Caritas* nariams ir pakvietė visus į Švętožerio parapijos namus agapei, kur susirinkusieji galėjo artimiausią susipažinti bei pasidalyti savanorystės *Caritas* organizacijoje patirtimi. -aavkc-

Vilkaviškio vyskupijos kunigų susirinkimas

Balandžio 8 d. Vilkiškio vyskupijos Pastoraciniame centre Marijampolėje vykusiame vyskupijos kunigų susirinkime kalbėta apie sužadėtinių rengimą šeimai, pristatyta nauja Lietuvos šeimos centro paruošta sužadėtinių rengimo Santuokos sakramentui programa. Susitikime kalbėjęs „Artumos“ žurnalo redaktorius Darius Chmieliauskas pasidžiaugė, kad Vilkiškio vyskupija prisideda prie šio šeimai skirto bei ją ugdančio leidinio platinimo.

Lietuvos šeimos centro vadovė Vijoleta Vitkauskienė ir reikalų vedėja Dalia Lukėnienė pristatė atnaujintą sužadėtinių rengimo programą. Ją sudaro aštuoni susitikimai po dvi valandas. Jų metu sužadėtiniai ne tik išklauso informaciją, bet ir gali pasidalyti savo patirtimi, drauge ieškoti tiesos. Šia programa siekiama tikėjimo ir gyvenimo, Bažnyčios mokymo ir mokslo žinių vieningumo, norima veiksmingai pasinaudoti suaugusio žmogaus mokymo principais. Darbas turėtų vykti grupelėmis iki 20 žmonių, nes tai padeda kurti pasitikėjimo aplinką. Pabrėžiama maldos svarba, nes daugelis iš sužadėtinių stokoja jos patirties. Prelegentės pristatė kiekvieno iš aštuonių susitikimų temas, jų turinį. Šeimos centro atstovės akcentavo, jog svarbu padrąsinti sužadėtinius nebijoti santuokos ir išbandymų šeimos nepalaikančioje aplinkoje, paakinti susilaukti vaikų, nes to dažnai nedrįstama daryti dėl agresyvios aplinkos. Siektina, kad per pasirengimo kursus susipažinusios ir susidraugavusios poros ir toliau bendrautų.

Pristačius sužadėtinių rengimo programą, VDU Katalikų teologijos fakulteto dekanas Benas Ulevičius trumpai supažindino su fakulteto padėtimi. Šiuo metu

čia siūlomos šešios studijų programos – katalikų teologijos ir krikščioniškosios pedagogikos bakalauro studijos, bažnytinės teisės, krikščioniškojo švietimo, pastoracinės teologijos ir šeimotyros magistrantūros studijos. -kmm-

Moksleivių ateitininkų pavasario akademija Marijampolėje

Kovo 27–30 d. apie 100 Moksleivių ateitininkų sąjungos narių iš visos Lietuvos dalyvavo Marijampolėje vykusiame Moksleivių ateitininkų pavasario akademijoje tema: „...Ir jie ilgai ir laimingai gyveno: santuoka *versus* partnerystė“. Akademijos metu ypač gilintasi į šeimyniškumo principą, vyro ir moters santuoka pagrįstos šeimos institucijos prasmę, kuriai šiandien bandoma priešpriešinti įvairius partneryste vadinamus pakaitalus.

Renginio pradžioje dalyviai mažose diskusijų grupelėse išreiškė savo požiūrį į šeimą, kurį daugiau ar mažiau įtakoja gyvenamoji aplinka, bendramžiai. Įvadinį pokalbį apie Šventuoju Raštu pagrįstą požiūrį į šeimą vedė Ateitininkų federacijos dvasios vadas mons. Gintaras Grušas.

Po vakaro šv. Mišių Marijampolės bazilikoje jaunimas susirinko Jono Totoraičio vidurinės mokyklos salėje, kur akademija oficialiai atidaryta: iškilmingai įnešta ateitininkų vėliava, sugiedotas ateitininkų himnas. Trumpu šmaikščiu vaidinimu, apimančiu meilės istorijas nuo graikų mitų iki šiandienos, vadovai įvesdino į akademijos temą, o vėliau – prisistatė renginio dalyviams, sudarė galimybę jiems susipažinti tarpusavyje. Vėlesnių dienų didžioji užsiėmimų dalis vyko Marijampolės kolegijos Edukologijos ir socialinio darbo fakulteto salėje.

Kovo 28 d. su ateitininkais kalbėjo Lietuvos šeimos centro jaunimo programų koordinatorius Saulius Matulevičius. Jo pateikti pavyzdžiai iš gyvenimo, statistiniai duomenys iškalbingai bylojo vyro ir moters santuoka pagrįstos šeimos, į kurią veda ne „pabandymai“, emocijos, bet abipusis laisvas ir atsakingas įsipareigojimas, naudai. Birutė Obelenienė iš Santuokos ir šeimos studijų centro pagrindė skaištaus bendravimo iki santuokos svarbą. Abu prelegentai dėstė įvairius argumentus, kviesdami moksleivius mąstyti ir daryti išvadas patiems.

Po pietų akademijos dalyviai svečiavosi „Šaltinio“ vidurinėje mokykloje, kurioje Marijampolės vietovės ateitininkai surengė poeto Vytauto Mačernio (1921–1944) kūrybos popietę „Aš pažinau karalių tavyje“. Vakare jaunimas bazilikoje dalyvavo šv. Mišiose, kurias prie pal. Jurgio Matulaičio altoriaus aukojo vysk. Juozas Žemaitis MIC.

Kovo 29 d. ateitininkų akademijos prelegentas buvo kun. Kęstutis Kėvalas. Remdamasis 2006 metais Princetone (JAV) sudarytu dokumentu, kilusiu iš diskusijos, kurioje dalyvavo istorijos, ekonomikos, psichiatrijos, teisės, sociologijos ir filosofijos sričių mokslininkai, jis pateikė dešimt santuokos ir šeimos principų, kuriais pabrėžiama, kad santuoka yra vyro ir žmonos visam gyvenimui sudaryta sąjunga, puoselėjanti ir sauganti jų pačių bei vaikų gerovę.

Po pietų studentas ateitininkas Linas Martinaitis moksleivius mokė debatų ir argumentacijos meno. Šios žinios pravertė vakare tęsiant penktadienį pradėtą intelektualų žaidimą „Seimas“, kurio metu jaunimas, suskirstytas į įvairias „politines partijas“, svarstė iš pradžių partnerystės, o vėliau – paramos šeimai projektus, dirbo grupėse, siūlė pataisas, diskutavo, galiausiai balsavimu pasisakė už paramą šeimai. Žaidimas parodė, kad ateitininkai pažįsta ne tik krikščioniškąją ideologiją paremtus, bet ir pasaulėžiūrinių oponentų argumentus.

šeimoje?“. Tema pasirodė aktuali, nes paaikšėjo, kad lėkdami per gyvenimą, skubėdami atlikti visus darbus, įsipareigojimus, žmonės pamiršta svarbiausius dalykus: gyvenimui ir bendrystės išgyvenimui šeimoje paprasčiausiai nelieta laiko. Paskaitos metu pateikta įžvalgų, kaip pasirinkti apsiareiškusiojo Dievo pasiūlymą gyventi taip, kad gyvenimas taptų pilnatviškesnis, kaip išmokyti dalytis savo gyvenimu su kitais. Jaunimas tuo metu teatro galerijoje diskutavo su kun. Vytautu Mazirsku. Meninėje šventės dalyje buvo parodytas saleziečių jaunimo ir katalikų bendruomenės „Gyvieji akmenys“ miuziklas „Jis sugrįžo – šventė bus“. Nuskambėjo liudijimai akivaizdžiai atskleidę Dievo malonės veikimą. Skambėjo šlovinimo giesmės, šokių programą praturtino Rumbonių parapijos mergaitės. Šventė, kurią surengė dekanato Šeimos centro, katalikiško klubo „Aukštutinis kambarys“, Caritas darbuotojai kartu su dekanu kun. Arūnu Užupiu, baigėsi vaišėmis ir maloniu bendravimu. -sst-

Rekolekcijos Šiluvoje

Balandžio 5–6 d. Šiluvos Jono Pauliaus II namuose surengtose rekolekcijose dalyvavo apie 30 savanorių, talkininkaujančių atlaidų, piligrimų žygių metu, Pasiruošimo piligrimystei centro bendradarbiai, akademinės sielovados grupės nariai, Kauno kunigų seminarijos auklėtiniai. Penktadienio vakare susirinkę į Šiluvą daugiausia jauni rekolekcijų dalyviai jas pradėjo neįprastai: čia buvo surengtos draugiškos krepšinio varžybos. Šeštadienio ir sekmadienio laikas buvo skirtas maldai, dvasiniam pasidalijimui, konferencijoms, kurias vedė Šiluvos parapijoje tarnaujantys dvasininkai.

Abiejų dienų konferencijose aptarta santykio su savimi, kitais ir Dievu tema. Pirmojoje konferencijoje Šiluvos klebonas kun. Erastas Murauskas kvietė gilintis į savęs kaip Dievo kūrinio supratimą. Apie santykį su kitais kalbėjęs vikaras kun. Andrius Alminas kvietė apmąstyti, kas griauna ir kuria bendravimą su

kitais. Sekmadienio konferencijoje santykį su Dievu per malda, Dievo žodžio skaitymą, Eucharistijos šventimą bei visą krikščioniškąją laikyseną brandinti kvietė Kauno arkivyskupijos kurijos sielovados programų koordinatorė V. Spangelevičiūtė. Konferencijų mintis rekolekcijų dalyviai apmąstė atlikdami kūrybines užduotis: lipdydami iš molio savo svajones ir jas paaukodami Viešpačiui, kurdami prietaisą, išreiškiantį bendradarbiavimo ir savo vaidmens atradimo grupėje mintį. Šeštadienį dvasinio centro koplyčioje buvo švenčiamos Sutaikinimo pamaldos, kurioms vadovavo Šiaulių Šv. apaštalių Petro ir Pauliaus katedros diakonas Andrius Valčiukas, išpažinčių klausė Šiluvos parapijos dvasininkai bei seminarijos parengiamojo kurso vadovas kun. Rimantas Baltrušaitis. Vakare Apsireiškimo koplyčioje jaunieji savanoriai apmąstė meditacijos temas, vėliau, jau vakaro tamsoje, žaidė pasitikėjimo žaidimą (jį organizuoti padėjo seminarijos III kurso klierikai Tomas Baranauskas, Egidijus Obrikis, Paulius Petravičius), o vėliau šventė Eucharistiją. Jai vadovavo kun. A. Alminas, o homiliją pasakė kitas Šiaulių vyskupijos diakonas Algimantas Žibėnas.

-kasp-

S. Ylos studijos pristatymas

Balandžio 7 d. Kauno technologijos universiteto auloje Kauno arkivyskupas Sigitas Tamkevičius šios aukštosios mokyklos bendruomenei pristatė prof. Stasio Ylos studiją „Šiluva Žemaičių istorijoje“. Renginio dalyvius į istorinį ir dvasinį stabtelėjimą pakvietė Mildos Zubavičiūtės smuiko melodija. Pristatyme dalyvavo KTU vadovai: rektorius prof. Raimundas Šiaučius, senato pirmininkas prof. dr. Ramutis Petras Bansevicius, studijų prorektorius prof. Pranas Žiliukas, Studentų reikalų tarnybos direktorius Andrius Guzavičius, kiti akademinės bendruomenės nariai, dėstytojai bei studentai.

Arkivyskupas S. Tamkevičius, remdamasis S. Ylos studija, išsamiai supažindino su istorinėmis Marijos apsi-reiškimo

Po sekmadienio šv. Mišių bazilikoje, kurioje, kaip ir kiekvieną akademijos dieną, džiugiai skambėjo ir akademijos dalyvių vedamos giesmės, ateitininkai klausėsi Katalikų teologijos fakulteto VDU dekanas Beno Ulevičiaus pasakojimo „Šeimos mistika ir realistika“. Gyvą ir įtaigų žodį, skatinantį išdrįsti išsipareigoti neatšaukiamai meilei, Benas palydėjo keletu dainų su gitara.

-kasp-

IX tarptautinis sakralinės muzikos festivalis Marijampolėje

Kovo 24–30 d. Marijampolėje vyko tarptautinis sakralinės muzikos festivalis „Džiūgaukim... Aleliuja“, šiemet surengtas jau devintą kartą. Šiemet festivalyje dalyvavo per 40 chorų iš įvairių Lietuvos vietų, taip pat svečiai iš Latvijos ir Lenkijos. Giesmininkų skaičius perkopė 1000. Festivalis kovo 24 d. atidarytas koncertu Marijapolės Šv. Vincento Pauliečio bažnyčioje. Per visą savaitę joje kas vakarą giedojo vis kiti chorai. Pirmąją festivalio dieną, taip pat savaitgalį, įvairūs kolektyvai lankėsi ir kitose Vilkaviškio vyskupijos bažnyčiose: renginio svečiai džiugino klausytojus Akmenynuose, Igliaukoje, Kalvarijoje, Kazlų Rūdoje, Lazdijuose, Liubave, Liudvinave, Marijapolės bazilikoje, Prienuose, Sasnovoje, Sintautuose, Šnaskuose, Vilkaviškio katedroje.

Baigiamasis festivalio koncertas surengtas Atvelykio sekmadienio popietę Marijapolės bazilikoje. Po to padėkos šv. Mišias už renginio dalyvius, klausytojus, globėjus ir rėmėjus aukojo vysk. Juozas Žemaitis MIC. Po šv. Mišių W. A. Mocarto *Missa brevis D-dur*, diriguojant Tadiui Šileikai, atliko Vilniaus pedagoginio universiteto choras „Ave, Vita“, Vilniaus Gedimino technikos universiteto akademinis choras „Gabija“, Mykolo Romerio universiteto mišrus choras, Vilniaus universiteto akademinis choras, Marijapolės kamerinis choras „Suvalkija“, Vilniaus muzikos mėgėjų simfoninis orkestras ir solistai Vaida Genytė, Odeta Jankauskaitė, Justas Morkūnas, Robertas Lavickas.

-kasp-

Renginys apie meilę ir gyvybę

Balandžio 5 d. Kaišiadorių vyskupijos Jaunimo centras, bendradarbiaudamas su vyskupijos Šeimos centru, jaunimui organizavo renginį „Meilė = Gyvybė?“, kuriame dalyvavo jaunuoliai iš Dusmenų, Kaišiadorių, Paparčių, Pivašiūnų, Vievio ir Žaslių parapijų bei svečiai iš Rumsiškių (Kauno arkivyskupija). Renginyje jaunimas kalbėjo apie meilę ir gyvybę, dalijosi savo aplinkoje sutinkamais teigiamais pavyzdžiais, aptarinėjo nusižengimus gyvybei, diskutavo grupelėse. Šeimos centro vadovė Judita Bernatienė pristatė du judėjimus: Bažnyčios mokymu grindžiamą, gyvybės džiaugsmą skelbiantį judėjimą „Už gyvybę“ ir kitą, propaguojantį gyvybei priešišką ideologiją, „Už pasirinkimą“. Šeimos centro atstovė gyd. Marija Bagdonienė pateikė keletą liudijimų, susijusių su pasirinkimu už ir prieš gyvybę. Pirmoji programos dalis buvo apibendrinta skaidrių peržiūra apie negimusio kūdikio kelią.

Antroje renginio dalyje žiūrėtas filmas „Gyvybės stebuklas“. Po to jaunimas grupėse svarstė, kokį regimą gyvybės naudai bylojantį ženklą galima parodyti savo kasdienybėje, o ypač – paskutinį balandžio sekmadienį švenčiant dieną „Už gyvybę“. Vieni tą dieną savo tėvams ketina parašyti laišką ar tiesiog raštelį su žodžiais „ačiū, kad galėjau gimti“, kiti – parapijoje po šv. Mišių dalyti lapelius su mintimis apie gyvybę, melstis už tėvus, svarstančius nutraukti pradėtą gyvybę. Renginys baigėsi bendra malda už gyvybę.

-kvjc-

Dėl Gyvybės prenatalinėje fazėje apsaugos įstatymo projekto

2008 04 16

Seimui įpareigojus Vyriausybę pateikti nuomonę dėl *Gyvybės prenatalinėje fazėje apsaugos įstatymo* projekto, LR Sveikatos apsaugos ministerija kreipėsi į Lietuvos Vyskupų Konferenciją prašydama atsiliepiamo šiuo klausimu. Vakar pasirašytame laiške Ministerijai LVK Pirmininkas arkivysk. Sigitas Tamkevičius pakartojo Bažnyčios nuostatą, kad įstatymai turėtų saugoti pirmąją žmogaus teisę į gyvenimą nuo prasidėjimo momento iki natūralios pabaigos.

Gyvybės evangelija, kurią skelbia krikščionybė ir kuri yra daugumos mūsų šalies piliečių etinių principų bei lūkesčių pagrindas, yra šviesi žmogaus orumo ir nuoširdaus rūpinimosi silpniausiais žinia. Vyskupų Konferencija, atkreipdama dėmesį, kad šiuo metu nėra teisės akto, ginančio negimusią gyvybę, ragina vyriausybę neatmesti *Gyvybės prenatalinėje fazėje apsaugos įstatymo* projekto bei „ieškoti būdų, kaip negimusiai gyvybei suteikti maksimalią įmanomą įstatymų apsaugą“.

Lietuvos Vyskupų Konferencijos sekretoriatas

Dėl Alkoholio kontrolės įstatymo pakeitimo bei papildymo projektų

2008 04 16

Seimui teikiami *Alkoholio kontrolės įstatymo pakeitimo bei papildymo* projektai „nesuderinami nei su Alkoholio kontrolės įstatymo tikslais, nei su pamatiniais visuomenės interesais“, – teigiama Lietuvos Vyskupų Konferencijos Pirmininko arkivysk. Sigitas Tamkevičiaus laiške Parlamento Švietimo, mokslo ir kultūros komitetui. LVK įsitikinimu, jauniems žmonėms daroma alkoholio reklamos poveikį dar labiau sustiprintų siūlymai spręsti galimas sporto varžybų transliacijų problemas iš esmės panaikinant šiuo metu galiojančią draudimą transliuoti alkoholio reklamą iki 23 valandos. Maža to, projektuose numatyta nepaisyti nuo 1997 m. galiojančios nuostatos, draudžiančios tokią alkoholio reklamą, kurioje dalyvauja sportininkai, gydytojai, politikai, meno ir mokslo įžymybės, kiti garsūs visuomenės veikėjai.

LVK Pirmininkas atkreipia parlamentarų dėmesį, kad transliacijų, kuriose matomi varžybų vietose esantys prekių ženklai, klausimas turėtų būti sprendžiamas „aiškiau ir tiksliau reglamentuojant alkoholio reklamos apribojimų bei atsakomybės taikymą netiesioginės reklamos atvejais“. Vyskupų Konferencija ragina parlamentinį komitetą bei visus Seimo narius nepritarti projektams, „numatantiems galiojančių alkoholio reklamos laiko apribojimų panaikinimą“. Tokie projektai kelia teisėtą nerimą didėjančio alkoholio vartojimo, į kurį ypač įtraukiamas jaunimas, akivaizdoje.

Lietuvos Vyskupų Konferencijos sekretoriatas

Šiluvoje aplinkybėmis. Arkivyskupas papasakojo apie siekį sutvarkyti sakralinę erdvę Šiluvoje ir kuo plačiau skleisti Marijos žinią, kvietė akademinę bendruomenę atvykti į jubiliejaus iškilmes rudenį. S. Ylos studija „Šiluva Žemaičių istorijoje“ padovanota akademinės bendruomenės vadovams. Rengtis jubiliejui, domėtis Marijos apsireiškimo žinia KTU bendruomenę akino jos kapelionas kun. Kastytis Šulčius. Renginio pabaigoje arkivyskupas atsakė į klausimus, kuriais išreikštas susirūpinimas dabarties visuomenės blogybėmis, kvietė tikėti vedančia Dievo ranka ir, prisimenant sunkius Lietuvai istorijos amžius, neprarasti vilties. -kasp-

Keliais žodžiais

Žeimiai. Kovo 25 d., dar nenutilus velykinio džiaugsmo šurmuliui, į Žeimių Švč. Mergelės Marijos Gimimo bažnyčią rinkosi vokalinės muzikos pasiilgę tikintieji. Tą dieną giesmes ir poezijos posmus Jonavos dekanas kun. Audrius Mikitiuko kvietimu susirinkusiems dovanojo solistė Ieva Kaminskaitė (sopranas), skaitovas Gediminas Kaminskas bei pianistas Donaldas Bružas. Skambėjo B. Brazdžionio bei Lacrimos poezijos posmai. -bst-

Bagotoji. Kovo 29 d. būrys Bagotosios šv. Antano Paduviečio parapijos piligrimų keliavo po Lenkijos Suvalkų kraštą. Seinuose visi grožėjosi didinga barokinė bažnyčia, pasimeldė prie vysk. A. Baranausko kapo, taip pat apsilankė prie Lietuvos Respublikos konsulato esančiuose lietuvių namuose, susipažino su Seinuose leidžiamais Lenkijos lietuvių leidiniais: „Šaltiniu“, „Aušra“, „Aušrelė“, apžiūrėjo „Žiburio“ gimnaziją. Toliau keliauninkai lankėsi Vygrių kamuldulių vienuolyne, kur 1999 m. šv. Mišias aukojo Jonas Paulius II, aplankė jam skirtą muziejų. Suvalkuose apžiūrėtas senamiestis, aplankytos bažnyčios, įspūdingai išpuoštos gyvomis gėlėmis. Punksvečiai iš Bagotosios parapijos labai maloniai sutikti lietuvių kultūros centre. Kelionė baigta šv. Mišiomis Punksvečių bažnyčioje. -zkr-

DVASIOS PAŽADAS

VI Velykų sekmadienis (A)

Apd 8, 5–8. 14–17; 1 Pt 3, 15–18; Jn 14, 15–21

Žemiškojo gyvenimo metu pats Jėzus buvo globėjas savo mokiniams. Dabar, rengdamasis nuo jų atsiskirti, jis žada jiems atsiųsti kitą Globėją. Jėzaus prašymu jį mokiniams atsiųs Tėvas. Mokiniams jo reikia, kad galėtų ištikimai tęsti Jėzaus mokymą ir vykdyti jo užduotį. Šis Globėjas visuomet liks su Jėzaus mokiniais. Žodžiai „per amžius“ reiškia, jog šis Globėjas skiriamas ne tik pirmosios kartos, bet ir visų laikų Jėzaus mokiniams, visų laikų Bažnyčiai: joje ir su ja lieka Tiesos Dvasia.

Šis Globėjas pažadamas tik mokiniams. Žmonės, kurie užsisklendžia nuo Dievo veikimo (Jėzus vadina juos „pasauliu“), negali jo priimti, nes yra priešingos prigimties, jie akli ir kurti viskam, kas dieviška. Negali jo regėti ir suvokti. Čia glūdi gilus skirtumas tarp Jėzaus mokinių ir Jėzaus vengiančių žmonių. Žinoma, Dievo Dvasia veikia taip pat ir nutolusiuose žmonėse, tačiau ji pas juos „nepasilieka“. Krikščionys iš patirties pažįsta Dvasios veikimą. Kiti net nežino, kam dėkoti už tai, kas jiems dovanojama.

Globėjas daro tai, ką darė Jėzus: padeda mokiniams atsilaikyti prieš pasaulio audras, išlaikyti tiesą ir vienybę, dovanoja Bažnyčiai turtinančią charizmą bei iniciatyvų pilnatvę. Jėzus pažadėjo nepalikti mokinių našlaičiais. Jis žino, jog jam iškeliavus mokiniai gali panašiai jaustis, nes Jėzus buvo daugiau nei vien mokytojas. Bendrystė su Jėzumi mokinių širdyse užėmė daug vietos, dabar jie skausmingai išgyvena atsiskyrimą. Jėzus saviškiams yra daugiau negu tėvas ar motina. Dabar jo mokiniai gali jausti tuštumą, galvoti, jog niekas jais nesirūpina. Jėzus guosdamas pažada, jog po valandėlės kitoku būdu grįš pas juos. Jis grįš ne taip, kaip gyveno pasaulyje visiems matomas. Dabar jis ypatingu būdu bus savo mokiniams. Tik paskutinę dieną šlovingai pasirodys viešai visam pasauliui. Jie vis giliau įauga į begalinį Dievo slėpinį. Jėzus vaizduoja mūsų gyvenimą, glūdintį Dieve, drauge dovanojantis vienas kitam: „Aš esu savo Tėve, ir jūs manyje, ir aš jumyse.“ Prancūzų rašytojas Antuanas de Sent-Egziuperi sakė, kad meilė yra ne turimas lobis, bet abipusis išipareigojimas.

Daugybė nesusipratimų kyla dėl meilės ir įsakymų. Vieni mano, jog mylinčiam nereikia jokių įsakymų. Kiti – jog meilė yra nepatikimas jausmas, kuris gali išsisklaidyti. Jų nuomone, tik ištikimybė įstatymams garantuoja pastovų moralinį gyvenimą. Jėzus sako:

„Jei mane mylite, jūs laikysitės mano įsakymų.“ Jono evangelijos kontekstas rodo, jog čia kalbama apie du įsakymus, kurie iš tikrųjų sudaro vieną – mylėti Dievą ir taip pat mylėti žmones. Laikytis įsakymų reiškia juos pažinti ir pripažinti. Net tarp krikščionių yra tokių, kurie yra linę nepaisyti, ką liepia Jėzus. Jėzaus įstatymai leidžia mums suvokti apie save net tai, ko iki šiol nesuvokėme, pažinti nepažintas galimybes. Iš įsakymų suprantame ne vien tai, kokie turime būti, bet ir tai, kokie galėtume būti. Jėzaus įsakymai yra kitokio pobūdžio negu Senojo Testamento nuostatai. Tai nereiškia, kad jie mažiau saistantys. Jėzus veikiau kviečia, o ne liepdamas nurodo. Jėzaus įsakymams būdinga meilė ir pasiryžimas. Jie nėra lengvai įvykdomi, bet įmanomi per Dievo malonę. Meilė Jėzui nėra vien moralinė teorija ar neapčiuopiama jausmų apraiška. Šią meilę galima įrodyti ir vykdyti. Jėzus pažada jį mylinčiam žmogui: ir aš jį mylėsiu ir jam apsireikšiu. Slaptą Kristus nebūtinai apsireikš girdimais žodžiais ar regimais ženklais. Ištikimas Jėzaus mokinyms maldoje išmoksta skaityti gyvenimo patirčių knygą. Kas niekina ar neigia mistines krikščionybės patirtis, drauge nepriima save dovanojančios Kristaus meilės.

Diakonas Pilypas, išvykęs iš Jeruzalės, skelbia Kristų Samarijoje ir krikštija Jėzaus vardu. Apaštalai Petras ir Jonas vyksta į Samariją, kad pakrikštytiesiems Jėzaus vardu būtų išlieta Šventoji Dvasia. Šioje apaštalų maldoje teologai išvelgia Sutvirtinimo sakramento pagrindą. Apaštalų rankų uždėjimas aiškiai atskiriamas nuo Krikšto apeigų. Ką samariečiams reikė Dvasios dovana? Anuomet samarietei moteriai Jėzus kalbėjo: „Jei tu pažintum Dievo dovaną.“ Šiuose žmonėse Dievo dovana jau veikė, tačiau apaštalų rankų uždėjimu jų širdys visiškai atsivėrė, jie galėjo tobuliau pažinti Jėzaus dievystę.

Apaštalų darbuose rašoma, jog Pilypas veikia su didžia galybe. Jis gydo, daro stebuklus ir kelia visų entuziazmą. Tačiau jis „neįgaliotas“ pakrikštytiesiems suteikti Šventąją Dvasią. Atsiųsti iš Jeruzalės Petras ir Jonas Samarijoje nepadarė stebuklų, tačiau suteikia Šventąją Dvasią. Šiame aprašyme nieko nesakoma, kaip buvo priimti Petras su Jonu, tačiau galima įsivaizduoti, jog nebūtinai taip pat entuziastingai kaip Pilypas. Galima numanyti, jog susižavėję Pilypu vietiniai krikščionys norėjo gauti Šventąją Dvasią būtent per jo rankų uždėjimą. Tokia jausena būdinga taip pat mums. Gal laukiame, jog Šventoji Dvasia ateis į mūsų gyvenimą tokiais regimais ženklais, kurie lydėjo Pilypo skelbimą? Gal priimdami sakramentus darome išlygas, vertiname teikiančio kunigo ar vyskupo būdo bruožus, prisigaudome kalbų ir apkalbų, domimės jų „dvasinėmis galiomis“?

Apaštalas Petras savo laiške ragina krikščionis būti pasirengusius ginti savo turimą viltį (1 Pt 3, 15). Jis tai rašė turėdamas omenyje anuomet Kristaus mokiniams taikytus šmeižikiškus kaltinimus. Šiandien pasaulyje taip pat girdime daug dažnai prasimanytų, deja, kartais ir

pagrįstų kaltinimų Bažnyčios tikintiesiems, net dvasininkams. Girdint tai ir suvokiant žmogaus silpnumą, sunku išlaikyti viltį, reikia stengtis netapti nevilties skelbėju. Laimei, mums žadėtoji Tiesos Dvasia nepaliaujamai gaivina mūsų viltį ir įtikina meilės galia.

PRIESAKAS KRIKŠTYTI

Kristaus Žengimas į dangų – Šeštinės (A)
Apd 1, 1–11; Ef 1, 17–23; Mt 28, 16–20

Prancūzijos karalius šv. Liudvikas gimė 1215 m. Jis tapo karaliumi sulaukęs vienuolikos metų, dar valdant motinai, po to per keturias dešimtis karaliavimo metų buvo energingas ir visų gerbiamas valdovas. Šventojo Liudviko gyvenimas buvo toks maldingas ir kupinas pasiaukojimo, jog net laisvamanis Volteras pripažino jo kaip karaliaus, didvyrio ir žmogaus dorybių darną. Šis šventasis karalius mėgdavo pasirašyti „Liudvikas iš Puasi (Poissy)“: tai yra iš miesto, kur jis buvo pakrikštytas. Jis sakė: „Puasi man teko patirti didžiausią garbę gyvenime.“ Vienas dvariškis pabandė jį pataisyti: „Veikiausiai Jūsų didenybė suklydo, turbūt turėjote omenyje Reimso miestą.“ Monarchas laikėsi savo nuomonės: „Tiesa, Reimse buvau pašventintas žemiškuoju karaliumi, tačiau Puasi tapau krikščionimi, ten aš įgijau teisę į sostą danguje.“

Visi galime pasakyti tą patį, nes visi esame pakrikštyti. Praėjusį sekmadienį gilinomės į Jėzaus įsakymus kaip meilės įrodymą. Šiandien apmąstome kitą Dievo meilės įrodymą – krikštą. Ižengęs į dangų Kristus užima deramą vietą, Tėvo dešinėje. Jei stengsimės gyventi pagal krikšto reikalavimus, mes taip pat būsime drauge su Jėzumi, nes krikštas suteikia teisę į dangų. Krikštu tampame Dievo gyvenimo dalininkais, įgyjame dvasinę galią tikėti, viltis ir mylėti.

Evangelistas Matas savo Evangeliją baigia iškilmingu siuntimu. Viešpats žvelgia į ateitį, jis nubrėžia Bažnyčios istorijos kontūrus. Prisikėlęs Viešpats iš dangaus rūpinasi savo mokiniais. Evangelija perteikia pasakojimą, galiojantį visiems laikams: mokiniai puola prieš Jėzų ant kelių, tačiau kai kurie iš jų dar abejoja. Mokiniai priblokšti Viešpaties didybės, jie garbina jį, tačiau vis dėlto yra abejojančių. Tikėjimas nėra paprastas veiksmas, jis pranoksta žmogaus galias. Nieko nuostabaus, kad žmogus abejoja, nors jam prieš akis, rodos, pateikiami visi įrodymai. Abejojantieji taip pat reikšmingi tikintie-

siems. Abejojančiųjų priekaištai padeda tikintiesiems rūpestingai patikrinti tikėjimo turinį, tikėti ne akiai.

Pereidamas iš žemiškosios būties į dangiškąją, Jėzus taria didingus žodžius: „Man suteikta visa valdžia danguje ir žemėje.“ Žmogumi tapusiam Sūnui Tėvas suteikia visą galią ir pasidalija savo valdžia. Šis dalies turėjimas Dievo galioje žmogų Jėzų padaro kūrinių Viešpačiu. Ši galia jam duota visiems laikams, niekas negali jos nugincyti. Ši valdžia Viešpačiui nėra vien jo asmeninė šlovė, bet pirmiausia reiškia Dievo išganymo plano vykdymą. Jėzaus visagalybė nereiškia, jog jis viską daro vienas. Jis savo mokiniams paveda, deleguoja užduotį. Jėzaus mokiniai įvykdo visuotinę išganymo misiją, apie kurią bylojo jau Senojo Testamento pranašai.

Kaip minėjome, Jėzaus mokiniais pirmiausia tampama per krikštą. Mato evangelijoje prisikėlęs Viešpats pateikia Krikšto formulę, liepdamas krikštyti: „Vardan Tėvo, ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios.“ Jėzaus mokiniu taip pat tampama laikantis Jėzaus mokymo. Išganymą nulemia tai, ką liepė Jėzus, o ne tai, ką žmonės linke susigalvoti patys sau. Jėzaus žodis ir gyvenimo pavyzdys visiems laikams yra krikščioniškosios gyvensenos matas. Krikščionybė nėra abstrakti, uždara ar save reflektuojanti filosofija, ji rodo, kas turi būti nuveikta ar įvykdyta. Šio konkretaus, pragmatiško aspekto krikščionybei nedera prarasti, antraip ji taps ideologija. Jėzaus valia ir patvarkymu Bažnyčioje yra mokinių būrys, kuris ypatingu būdu stengiasi išlaikyti Jėzaus įpareigojimus neiškraipytus. Ganytojai nuo pat ankstyvosios Bažnyčios laikų rūpinasi bažnytinės disciplinos branduoliu.

Prisikėlusio ir dangun ižengusio Viešpaties žodis paguodžiantis: „Aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos.“ Žengdamas į dangų Jėzus nenusisuka nuo pasaulio, jo ryšys tampa dar glaudesnis. Jis lieka su savo mokiniais per visas dienas ir visose vietose. Jėzaus žemiškojo gyvenimo laiko ir erdvės ribos praplečiamos. Bažnyčia niekuomet nežlugs ne todėl, kad ji gerai organizuota ar turi gerų vadovų, bet kad prisikėlęs Kristus nuolat yra su mumis.

Kardinolas Audrys Juozas Bačkis

Dievo gailėstingumo slėpinys – Bažnyčios turtas

Labai džiaugiuosi galėdamas kreiptis į tikinčiuosius, praktikuojančius pamaldumą Dievo Gailėstingumui, iš viso pasaulio į Romą susirinkusius dalyvauti pasauliniame apaštališkajame Gailėstingumo kongrese.

Priimame popiežiaus Jono Pauliaus II, kuris Dievo Gailėstingumą iškėlė į Bažnyčios ir pasaulio gyvenimo centrą, palikimą. Turime jam dėkoti už tai, kad vėl sugražino mus prie pagrindinės krikščioniškosios naujienos mums padėdamas atskleisti atpirkimo slėpinį: Dievas yra Meilė, o Meilė yra Gailėstingumas. „Bažnyčia gyvena autentišką gyvenimą, išpažindama bei skelbdama gailėstingumą – nuostabiausią Kūrėjo bei Atpirkėjo savumą – ir vesdama žmones prie Išganytojo gailėstingumo versmių, kurias ji saugo ir dalija“ (*Dives in Misericordia*, 13). Jonas Paulius II nurodė Gailėstingumą kaip apaštališkąją visos Bažnyčios programą. „Dievo Gailėstingumas yra šviesa, kuri turi nušviesti trečiojo tūkstantmečio žmonių kelią.“

Popiežius Benediktas XVI tęsia savo pirmtako mokymą kviesdamas mus eiti Jono Pauliaus II nurodytu keliu. Benediktas XVI sako: „Tik Jėzujė išsikūnijęs Dievo Gailėstingumas gali pasaulyje atkurti pusiausvyrą tarp gėrio ir blogio, pradėdamas nuo mažojo pasaulio – žmogaus širdies“ (*Viešpaties angelas*, 2007 m. vasario 23 d.).

Kai kas galėtų paklausti: „Kodėl Vilniaus arkivyskupas atvyko kalbėti apie Dievo Gailėstingumą?“

Priežastis glūdi istorijoje. Pirmasis Gailėstingumo Jėzaus paveikslas buvo dailininko Eugenijaus Kazimirovskio nutapytas 1934 m. pagal sesers Faustinos Kovalskos patirtus regėjimus ir jai nuolat prižiūrint. Pirmą kartą šis paveikslas viešai pagerbtas 1935 m. Aušros Vartų koplyčioje, kur nuo amžių saugomas stebuklingas Gailėstingumo Motinos paveikslas, Velykų penktadienio, šeštadienio ir sekmadienio tridieniu užbaigiant Jubiliejinius pasaulio Atpirkimo metus. Paskutinė tridienio diena – Atvelykio sekmadienis. Šia proga sesers Faustinos nuodėmklausys kunigas M. Sopočko sakė pamokslą apie Dievo gailėstingumą. Sesuo Faustina, džiaugsmo kupina širdimi dalyvavusi pamaldose, dienoraštyje rašė girdėjusi balsą, kuris sakė: „Ši šventė išėjo iš mano gailėstingumo vidaus ir yra įtvirtinta mano norų gėlmėse. Kiekviena siela, tikinti ir pasitikinti mano gailėstingumu, patirs jį“ (*Dienoraštis*, 420).

Galime sakyti, kad tai buvo pirmoji Jėzaus norėta Dievo Gailėstingumo šventė. Ją Didžiojo 2000 metų Išikūnijimo jubiliejaus metais įsteigė Jonas Paulius II.

Gailėstingumo Jėzaus paveikslas, įvairiose vietose slėptas Antrojo pasaulinio karo metais ir sovietams okupuojant Lietuvą, stebuklingai išliko nesugadintas. 1986 m., po daugelio klajonių, jis sugražintas į Vilnių. Piligrimams vis gausiau jį lankant, nuo 2005 m. viešai išstatytas Dievo Gailėstingumo šventovėje.

Šiandien pasaulyje paplitę įvairių Gailėstingumo Jėzaus paveikslų. Kiekvienas paveikslas yra ženklas, arba, pasak sesers Faustinos, „indas, su kuriuo žmonės turi ateiti malonių prie gailėstingumo šaltinio“ (*Dienoraštis*, 137). Šie ženklai byloja mums apie Dievą, kuris yra Gailėstingumas, veidą ir padeda jį atrasti. Pagal šv. Faustinos nurodymus nutapytas paveikslas ypač iškalbingas, gyvai į mus prabylantis.

Kontempliuodami šventą prisikėlusio Kristaus, kuris laimindamas tiesia virš mūsų dešinę ranką, o kairiąją liečia atvertą šoną, iš kurio trykšta kraujas ir vanduo, paveikslą galime išgyventi prisikėlusio Kristaus susitikimą su apaštalu Tomu, kuris ne tik atsisako patikėti kitų apaštalų liudijimais, bet ir reikalauja įrodyti: „Jeigu aš nepamatysiu jo rankose vinių dūrio ir neįleisiu piršto į vinių vietą, ir jeigu ranka nepaliesiu jo šono – netikėsiu“ (*Jn* 20, 25). Pasak šv. Augustino, Tomo abejonė mums naudingesnė nei kitų apaštalų tikėjimas. Viešpats jam pasirodo asmeniškai, kviečia išvysti savo akimis ir paliesti. „Išleisk čia pirštą ir apžiūrėk mano rankas. Pakelk ranką ir paliesk mano šoną; jau nebebūk netikintis – būk tikintis“ (*Jn* 20, 27). Tai stiprus priekaištas Tomui už jo netikėjimą. Bet dar labiau tai prisikėlusiojo Jėzaus kvietimas, skirtas visiems tikintiesiems, mums visiems, visų laikų žmonėms: „Palaiminti, kurie tiki nematę“ (*Jn* 20, 29).

Žvelgdami į Gailėstingumo Jėzaus paveikslą, į Jo pervertą šoną, iš kurio trykšta kraujas ir vanduo, iškart prisimename Jo skausmingąją kančią ir atsiliepiame į Evangelijos kvietimą tikėti į Dievą Sūnų, kuris apreiškia gailėstingumo Tėvo meilę. Ši tvirta tikėjimo, visiško pasitikėjimo Jėzumi nuostata yra būtina pamaldumo Dievo Gailėstingumui sąlyga. Šiuo pamaldumu esame kviečiami sustiprinti tikėjimą į Jėzų Kristų ir tuo, kad Bažnyčia mus apkabina per Dievo žodžiu maitinamą maldą ir sakramentus.

Malda

Visi mėgstame melstis Gailėstingumo vainikėlių, kurių pats Jėzus išmokė šv. Faustina, pažadėdamas suteikti

daug malonių jį besimeldžiančioms sieloms. „Sielas, kurios kalbės šį vainikėlių, mano gailestingumas apglėbs gyvenime, o ypač mirties valandą“ (*Dienoraštis*, 754).

Ši malda yra kvietimas gilintis į Jėzaus Kristaus kančią, ypač į Jo atsidavimą Tėvui mirties akimirka, trečią valandą, t. y. „didžiulio gailestingumo visam pasauliui valandą“ (*Dienoraštis*, 1320).

Visomis maldomis ir maldingomis su Dievo Gailestingumo kultu susijusiomis praktikomis apkabiname visą pasaulį, solidarizuojamės su visais broliais ir seserimis. Šiuo pamaldumu esame praturtinami, naujai nušviečiamas Dievo Gailestingumo slėpinys, bet neišsemiamas beribis Bažnyčios turtas.

Idant vis giliau skverbtumės į Dievo Gailestingumo slėpinį, norėčiau paraginti visus maitinti tikėjimą Dievo žodžiu, su atnaujinta meile dalyvauti šv. Mišiose, atrasti Dievo atleidimo džiaugsmą priimant Sutaikinimo sakramentą ir mokytis Marijos, Gailestingumo Motinos, mokykloje.

Dievo žodis

Skaitydami ir apmąstydami Dievo žodį, atrandame visą Išganymo planą nuo pasaulio sukūrimo iki įsikūnijimo ir atpirkimo.

Visame Šventajame Rašte Dievo Gailestingumas nusakomas nuostabiais įvaizdžiais, pradedant nuo vyro ir moters, kuriais Kūrėjas žavisi, sukūrimo: „Tai buvo labai gera.“ Sukuriama tik dėl veltui duodamos nieko sau neprašančio, vien atsiduodančio Dievo meilės. Šv. Ambraziejus yra gražiai pasakęs: „Dievas sukūrė žmogų, kad turėtų, kam atleisti.“ Kurdamas iš meilės Dievas gali apreikšti, kaip stulbinančiai Jis myli, ir koks beribis yra Jo atleidimas, net ir pačia didžiausia brangiausiojo Sūnaus kraujo kaina.

Senajame Testamente Dievo Gailestingumas šlovinamas nuostabiais posakiais.

Apie Dievo Gailestingumą kalbama kaip apie neatšaukiamą Dievo meilę. Dievas ištikimai laikosi savo pažado, ištikimai myli žmogų. Meilė didesnė už nuodėmę, silpnumą, neištikimybę. Meilės skatinamas Dievas visada pasirengęs atleisti išrinktajai tautai, dažnai nuo Jo atsitolinančiai. Nepaisydamas tautos neištikimybės ir atsimitimo, Dievas ištikimai laikosi savo pažado. Štai kaip pranašo Ezekielio lūpomis Viešpats kalba apie savo Gailestingumą: „Tačiau manoji akis buvo jiems gailestinga, jų nesunaikinau, – galo jiems dykumoje nepadariu“ (*Ez* 20, 17).

Psalmininkas nepaliauja šlovinęs didžiulio Viešpaties Gailestingumo: „Atlaidus ir gailestingas yra Viešpats, lėtas pykti ir pilnas gerumo. Geras Viešpats ir gailestingas visiems savo kūriniais“ (*Ps* 145, 9). Visoje psalmėje, prisimenant gailestingą Dievo gerumą, atpasakojamas Dievo kūrimas, išrinkimas ir globa: „Dėkokite Viešpačiui, nes jisai geras, nes amžina ištikimoji jo meilė“ (*Ps* 136).

Viešpaties Gailestingumas pasirodo konkrečiais Viešpaties gailestingumo, gydymo ir pagalbos veiksmais. „Jis tas, kuris atleidžia visas tavo nuodėmes ir visas tavo negales išgydo, jis tas, kuris atperka iš Duobės tavo gyvastį, apsupa tave gailestingumu ir meile“ (*Ps* 103, 3).

Pranašų knygoje Dievo gerumas ir Gailestingumas atskleidžiamas švelnios motinos meilės įvaizdžiais: „Ar gali moteris užmiršti savo mažylį, būti nešvelni savo iščių sūnui? Net jeigu ji ir užmirštų, aš tavęs niekad neužmiršiu“ (*Iz* 49, 15).

Naujasis Testamentas taip pat yra nuolatinis Dievo Gailestingumo savo tautai per įsikūnijusio Sūnaus užantspauduotą Naująją Sandorą priminimas.

Įsikūnijimo slėpinys yra Dievo Gailestingumo darbas ir pasirodymas atsiunčiant į pasaulį savo Sūnų. Pats Jėzus įkūnija Dievo Gailestingumą. „Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą“ (*Jn* 3, 16). Jėzus yra Dievo Gailestingumas.

Evangelijoje gausu pasakojimų, koks gailestingas Jėzus į Jį besikreipiantiems. Iš Jėzaus susitikimų su žmonėmis susidaro įspūdis, kad Jis pirmenybę teikia tiems, kuriems reikia gailestingumo: nusidėjėliams, raupsuotiesiems, akliesiems, paralyžiuotiesiems, luošiams, moterims, svetimšaliams ir netgi priešams. Prisiminkime susitikimą su atgailaujančia nusidėjėle, kuriai atleistos gausios nuodėmės, nes ji labai tikėjo ir labai pamilo (*Lk* 7, 36–50). Visi prisimename gražiuosius žodžius apie gailestingumą Luko evangelijoje apie sūnų palaidūną, kurį gailestingasis tėvas apkabina, ir apie pradingusią bei atrastą avį. Regis, pats Dievas džiaugiasi galėdamas būti gailestingas. „Sakau jums, taip ir danguje bus daugiau džiaugsmo dėl vieno atsivertusio nusidėjėlio negu dėl devyniasdešimt devynių teisųjų, kuriems nereikia atsiversti“ (*Lk* 15, 6). Visa tai mums atskleidžia Gailestingą Jėzų veidą.

Dievo Gailestingumo viršūnė – Jėzaus Kristaus atpirkimo, kančios, mirties ir prisikėlimo slėpinys. Būtent iš meilės Tėvas, visada ištikimai laikydamasis savo pažado, siunčia į pasaulį savo Sūnų. Iš meilės Kristus aukojasi Tėvui, kad atpirktų nusidėjusią žmoniją. Iš meilės Jėzus

sutinka būti ištikimas iki mirties, priešindamasis nuodėmei ir žmonių neištikimybei. Šv. Paulius rašo: „Dievas parodė mums savo meilę tuo, kad Kristus numirė už mus, kai tebebuvo nusidėjėliai“ (*Rom 5, 8*). Iš meilės prisikėlęs Kristus duoda Bažnyčiai Šventąją Dvasią ir dievišką galią atleisti nuodėmes (*Jn 20, 22–23*). Prisikėlęs Kristus yra tikras Dievo Gailestingumo įsikūnijimas, gyvas, istorinis, gelbstintis ir eschatologinis ženklas. „Eschatologiniame visa ko atbaigime gailestingumas pasirodys kaip meilė, o šiandienėje žmogaus istorijoje, kuri drauge yra nuodėmės ir mirties istorija, meilė turi virš visko reikštis ir išsipildyti kaip gailestingumas. Kristaus mesijinė programa – gailestingumo programa – tampa Jo tautos, Bažnyčios, programa“ (*Dives in Misericordia, 8*). Tikėti į Dievą – tai tikėti Gailestingumu. Jėzus Kristus, pasak vieno teologo gražaus posakio, yra Dievo Gailestingumo sakramentas. „Kryžiumi Dievas žemiausiai nusilenkia prie žmogaus, prie to, ką žmogus – sunkiausiomis ir skausmingiausiomis valandomis – vadina savo nelaiminga dalia. Kryžiumi amžinoji meilė tarytum prisiliečia prie skaudžiausių žmogaus žemiškosios egzistencijos žaizdų“ (*Dives in Misericordia, 8*).

Iš patirties žinome, kad giliausios blogio šaknys slypi nuodėmių liūne. Mirdamas ant kryžiaus Kristus leidžia mums suprasti, kad už nuodėmę ir mirtį stipresnė yra meilė, „visuomet pasirengusi pakelti ir atleisti, visada pasirengusi eiti pasitikti sūnaus palaidūno“ (*Dives in Misericordia, 6*).

Eucharistija

Dievo Gailestingumo apreiškimas, kurio viršūnė – Jėzaus Kryžius ir Prisikėlimas, kasdien sudabartinamas Eucharistijoje, kuri yra Viešpaties kančios, mirties ir prisikėlimo minėjimas.

Eucharistija – tai meilės dovana, kurią Kristus paliko Bažnyčiai. Jėzus išties yra tarp mūsų kaip kelionėje mus stiprinanti Gyvoji duona. Tai gyva mistinio Kūno ir Galvos bendrystė.

Melsdamiesi Gailestingajam Jėzui, turime dvasiškai artėti prie Dievo Gailestingumo versmių ir taip geriau suprasti, kas yra Eucharistija, kurioje telpa visi Bažnyčios dvasiniai turtai, t. y. Kristus, mūsų Pascha. Eucharistijoje Kristus mus pasitinka ir padaro savo Kūno ir Kraujo dalininkais, kad visi taptume vienas kūnas. Iš Eucharistijos semiamės jėgų nešti Gailestingumą visam pasauliui, kad jis taptų žmoniškesnis ir vis labiau atsivertų Tėvo meilei.

Šventoji Faustina *Dienoraštyje* mums atskleidžia savo paslėptąjį gyvenimą – ji gyvena nuolat bendraudama

su Eucharistiniu Jėzumi, karštai trokšdama priimti Jį Komunijoje ir adoruoti Švč. Sakramente. „Švenčiausiam Sakramente palikai mums savo gailestingumą“ (*Dienoraštis, 1748*).

Sesuo Faustina gyvena susivienijusi su Eucharistijoje esančiu Jėzumi ir išsako tai jaudinančiais žodžiais: „Jėzau, kai ateini pas mane šv. Komunijoje – Tu, kuris teikiesi apsigyventi su Tėvu ir Šventąją Dvasia mažame mano širdies danguje, – stengiuosi visą dieną būti su Tavimi, nepalieku Tavęs vieno nė akimirkai“ (*Dienoraštis, 486*).

Kaip labai šv. Faustina mėgo adoruoti Švč. Sakramentą! Kad tai suprastum, reikia perskaityti, kaip ji garbindavo Viešpatį: „Šv. Ostija, kurioje sudarytas Dievo gailestingumo testamentas mums, o ypač nusidėjėliams, <...> versme gyvojo vandens, tyriausios meilės ugnie, vaiste nuo visų mūsų negalių. Šv. Ostija, vienintele mūsų viltie per visas kančias ir gyvenimo sunkumus, per tamsą ir vidines bei išorines audras gyvenime ir mirties valandą, nepasisekimų ir abejonių metu, tarp melo ir išdavysčių“ (*Dienoraštis, 356*). Ši gyriaus giesmė baigiama atsiduodant su visišku pasitikėjimu, net ir tuomet, kai gyvenimo sunkumai viršija jos jėgas. „Visa mano sielos stiprybė plaukia iš Švenčiausiojo Sakramento. Visas laisvas akimirkas praleidžiu su Juo kalbėdamasi, Jis yra mano Mokytojas“ (*Dienoraštis, 1404*).

Atgailos ir Sutaikinimo sakramentas

Žvelgdami į Gailestingąjį Jėzų taip pat galime išgyventi vieną iš Velykų laiko vakarų, kai prisikėlęs Kristus pasirodo apaštalams, Tomui nesant su jais. Jėzus atsistoja viduryje ir juos sveikina: „Ramybė jums!“ Paskui parodo jiems rankas ir šoną (žr. *Jn 20, 10–20*) ir patiki misiją tęsti savo darbą: „Ramybė jums! Kaip mane siuntė Tėvas, taip ir aš jus siunčiu.“ Tai pasakęs, Jis kvėpė į juos ir tarė: „Imkite Šventąją Dvasią. Kam atleisite nuodėmes, tiems jos bus atleistos, o kam sulaukysite, – sulaukytos“ (*Jn 20, 22–23*).

Manau, kad Atgailos ir Sutaikinimo sakramentas yra viena gražiausių Dievo Gailestingumo išraiškų, Dievo dovana Bažnyčiai. Šis sakramentas – tai mistinis Dievo Gailestingumo ir nusidėjėlio žmogaus susitikimas. Galbūt būtent čia, labiau nei kur kitur, reikia žmogaus ir Dievo bendradarbiavimo. Per Atgailos sakramentą Kristus nori mūsų pasigailėti ir labai prašo pasitikėti Jo Meile, galinčia keisti mūsų gyvenimą. Toks pasitikėjimas atveria duris atleidimui. Dievas prašo pasitikėjimo ir siūlo atleidimą. Jis tiesiog ieško nusidėjėlio kaip pražuvusios avies, kad galėtų dovanoti jam savo Gailestingumą. Dievas niekada nenusivilia ir visada atleidžia, kai į Jį kreipiamasi su pasitikėjimu.

Drįstu teigti, kad Gailestingumas yra Dievo meilė, kuri pasilenkia, nusizemina ir prisitaiko prie nusidėjėlio. Dievo Gailestingumas susitinka su žmogaus varganumu. Visas Gailestingumas yra Dievo. Visa menkystė yra mūsų. Bet Gailestingumas viršija mūsų menkumą: „Kur buvo pilna nuodėmės, ten dar apstesnė tapo malonė“ (Rom 5, 20).

Kas atranda Dievo Gailestingumą, pradeda žengti atsivertimo keliu, kad galėtų pulti į Gailestingąjo Tėvo glėbį. Pažindami Dievo Gailestingumą ir juo pasitikėdami, žmonės gali vėl atrasti tikrąją Atgailos ir Sutaikinimo sakramento prasmę. Išdrįsti galvoti apie žmogiškos menkystės ir Dievo Gailestingumo susitikimą.

Galbūt tai yra tas sakramentas, kuriuo geriausiai patenkinami šiuolaikinio žmogaus, trokštančio meilės ir gailestingumo, tačiau bijančio Dievo teisingumo, poreikiai. Šis sakramentas, dažnai priimamas ištikus krizei, galima naujai atrasti per Gailestingumo slėpinio pažinimą.

Sutaikinimo tarnystę atliekantiems kunigams popiežius Benediktas XVI neseniai sakė, kad dėl nuodėmės paklydusiam žmogui „šiandien reikia padėti patirti <...> Dievo švelnumą atgailaujantiems nusidėjėjams, kuris, išryškinant Dievo jautrumą, vaizduojamas daugelyje Evangelijos epizodų“ (2008 m. kovo 7 d. kalba Apaštalinio penitenciariumo kurso dalyviams).

Marija – Gailestingumo Motina

Jei norime šiandien eiti pasitikėjimo Dievo Gailestingumu keliu, žvelkime į Mariją. Enciklikoje *Dives in Misericordia* Jonas Paulius II nuostabiai apmąsto Dievo Motinos vaidmenį Atpirkimo slėpinyje.

Marija yra toji, kuri unikalčiai pažino, priėmė ir patyrė Dievo gailestingumą. Marija visiškai pasitikėdama atsidavė Dievo Gailestingumui. Gyvendama glaudžiai susivienijusi su Jėzumi, stovėdama Kryžiaus papėdėje ir tardama savo lemtingąją *fiat*, ji dalyvavo Dievui iki galo apreiškiant savo meilę per Sūnaus kančią ir mirtį. „Marijai geriausiai pažįstamas dieviškojo Gailestingumo slėpinys. Ji žino, kiek tai kainavo, kokia didelė ta kaina. Ta prasme vadiname ją Gailestingumo Motina“ (*Dives in Misericordia*, 9). Ant Kryžiaus Kristus patikėjo mums savo motiną. Marijos motinystė tęsiasi iki šių dienų ir iki laikų pabaigos. Toji, kuri pažino Dievo Gailestingumą, nepalauja motiniška širdimi ypač jautriai skleisti jį pasaulyje tiems, kurie lengviau priima gailestingąją motinos meilę.

„Palaiminti, kurie tiki nematę“ (Jn 20, 29). Marija yra tikinčiųjų motina. Ji visada tikėjo, net matydama savo

Sūnų mirštantį ant kryžiaus, ir mums padeda tikėti. Mergelė Marija yra toji, kuri klausė Dievo žodžio ir jį vykdė. Ji veda mums prie savo Sūnaus Eucharistijoje. Ji yra nusidėjėlių globėja, padedanti prisiartinti prie Gailestingąjo Dievo, visada pasirengusio atleisti.

Man brangi mintis, kad sesuo Faustina labai mylėjo Vilniuje gerbiamą Gailestingumo Motiną. Nuo čia sesuo Faustina pradėjo skleisti pamaldumą Dievo Gailestingumui. Tai ne atsitiktinumas. Gailestingumo Motina Marija mums padeda prisiartinti prie Įsikūnijusio Gailestingumo, savo Sūnaus Jėzaus. Gailestingumo Motina ima už rankos visus tikinčiuosius, kurie jos ieško. *Sub tuum praesidium confugimus* – „Tavo globa pasitikime, šventoji Dievo Motina“.

„Jis maloningas iš kartos į kartą tiems, kurie jo klauso“ (Lk 1, 50). Šiandien ši giesmė gali tapti ir mūsų giesme, jei kartu su Dievo ir mūsų Motina Marija priimsime Bažnyčios mums siūlomą Dievo Gailestingumo turtą.

Roma, 2008 m. balandžio 3 d.

▼ Paminėtos popiežiaus Jono Pauliaus II trečiosios mirties metinės

(KAP) Popiežiaus Benedikto XVI vadovaujamomis šv. Mišiomis balandžio 2 d. Šv. Petro aikštėje paminėtos trečiosios popiežiaus Jono Pauliaus II mirties metinės. Kartu su popiežiumi koncelebravo apie 30 kardinolų ir daug vyskupų, tarp jų ir buvęs popiežiaus Jono Pauliaus II sekretorius kardinolas Stanislawas Dziwiszas.

Per pamokslą Benediktas XVI priminė „daugybę žmogiškųjų bei dvasinių“ Karolio Wojtylos savybių. Tarp šių savybių buvęs ir „ypatingas dvasinis ir humanistinis jautrumas“. Žmonės tą jautę, todėl po Jono Pauliaus II mirties Šv. Petro katedra kelioms dienoms buvo tapusi „pasaulio širdimi“. Jono Pauliaus II mirtis, pasak Benedikto XVI, tartum „užantspaudavusi“ visiškai į Kristų orientuotą egzistenciją. Dabartinis popiežius priminė savo pirmtako žodžius: „Leiskite man eiti pas Tėvą.“ Jono Pauliaus II pontifikatas buvęs paženklintas „Velykų dinamikos“.

Benediktas XVI pabrėžė, kad Jonas Paulius II raginęs Bažnyčią ir pasaulį nebijoti. Jis priminė popiežiaus tarnybos pradžią 1978 m., kai šis tikintiems sušuko: „Nebijokite!“ – vėliau dažnai ir pabrėžtinai kartotą kvietimą

ma. Bet sykiu nevalia užmiršti ir jo „paskutinio ir nebylaus liudijimo“, kai jis jau buvo netekęs gebėjimo kalbėti. „Tegu Bažnyčia laikosi jo mokymo bei seka jo pavyzdžiu, ištikimai ir bekompromisiškai tęsdama savo evangelizacijos misiją ir nenuilstamai skleisdama gailestingąją Kristaus meilę, kuri yra tikrosios pasaulio taikos versmė“, – sakė popiežius Benediktas XVI.

Liudyti Dievo gailestingumą

(KAP) Kreipimusi į krikščionius per balandžio 6 d. vidurdienio maldą popiežius Benediktas XVI užbaigė Romoje vykusį pirmąjį apaštališkąjį pasaulinį Gailestingumo kongresą. Kreipdamasis į kelias dešimtis Šv. Petro aikštėje susirinkusių tikinčiųjų, jis sakė, jog Dievo gailestingumas esąs „vilties šaltinis kiekvienam žmogui ir visam pasauliui“. Popiežius ragino kongreso dalyvius žinią apie dieviškąjį gailestingumą nešti į Bažnyčią ir pasaulį bei visur „liudyti Dievo gailestingumą“.

Balandžio 1–6 d. Romoje vykusiam kongrese dalyvavo apie 3000 delegatų iš viso pasaulio. Kongresui vadovavo Vienos arkivyskupas kardinolas Christophas Schönbornas. Kalbą kongrese pasakė ir Vilniaus arkivyskupas kardinolas Audrys Juozas Bačkis.

Prisiminti savo krikščioniškąsias šaknis

(KAP) Pasak popiežiaus Benedikto XVI, besivienijančiai Europai būtinas „etinis atsinaujinimas remiantis krikščioniškosiomis šaknimis“. Priešingu atveju, dabartinė Europos tapatybės paieška gali baigtis į savąjį „aš“ nukreipta savirealizacija, XX amžiuje sukėlusia daugybę katastrofų.

Balandžio 9 d. bendrojoje katechezėje popiežius kalbėjo apie šv.

Benediktą Nursietį (480–537), Europos globėją ir benediktinų vienuolijos steigėją. Šis šventasis davęs pradžia vienuolystės tradicijai, turėjusiai didžiulį poveikį Europos kultūros ir dvasingumo atsiradimui. Popiežius sakė, jog vienuoliškosios egzistencijos šerdį, pasak šio šventojo, sudaro nuoširdus Dievo ieškojimas ir gyvas nusižeminimas. Tik žengdamas tokiu keliu žmogus gali darytis vis panašesnis į Kristų. Tačiau iš „išsiklausymo per maldą į Dievą“ turinti išplaukti konkreti veikla. Be maldos, anot popiežiaus, Dievo patirti neįmanoma. Benedikto Nursiečio patarimas: „Niekam neteikti pirmenybės meilės Kristui atžvilgiu“ dar ir šiandien rodo kelią į pilnatvišką gyvenimą ir visuomenės atnaujinimą remiantis krikščioniškuoju tikėjimu. Šventojo Benedikto regula Europos istorijai padarė didžiulę įtaką.

Popiežius ragina skelbti Evangeliją

(KAP) Pašaukimas ir misija neatskiriami, šventojo Pauliaus kaip „tautų apaštalo“ patirtis yra pavyzdys kiekvienam krikščioniui – tai popiežius Benediktas XVI pabrėžė per vidurdienio maldą balandžio 13-ąją, maldos už dvasinius pašaukimus dieną. Jis priminė, jog pašaukimas skelbti Evangeliją Kristaus dar nepažįstantiems žmonėms visiškai tebegalioja ir šiandien. „Gydantį Jėzaus artumą“ pirmiausia būtina perteikti ligoniams, „mažiesiems“ bei neturtingiesiems. Šiame kontekste popiežius priminė dvi pastarosiomis dienomis Afrikoje nužudytas vienuoles misionieres.

Benediktas XVI reiškė viltį, jog daug jaunų žmonių pasirinks vienuoliškąjį gyvenimą. Vyrams ir moterims, trokštantiems radikaliai gyventi Evangelija vadovaujantis neturto, skaitumo ir klusnumo įžadais, tenka „pirmutinis vaidmuo evangelizuojant“. Tačiau, anot po-

piežiaus, misijinio pobūdžio esąs ir pašaukimas krikščioniškajai santuokai, nes sutuoktiniai pašaukti gyventi Evangelija šeimose, darbo aplinkoje, parapiinėje bendruomenėje bei savo gyvenamojoje vietoje.

XIII Europos religinio ugdymo mokykloje forumas

Kovo 26–30 d. Vengrijoje, Esztergo mo mieste, vyko XIII Europos religinio ugdymo mokykloje forumas. Pagrindinė forumo tema – „Išmokti gyventi kartu taikoje: krikščionybė ir pasaulietiškas kultūrų iššūkis“. Forume dalyvavo katalikų religinio ugdymo mokykloje specialistai – universitetų dėstytojai iš Austrijos, Vokietijos, Ispanijos, Italijos, Belgijos, Čekijos, Chorvatijos, Slovakijos, Vengrijos, Lietuvos. Forume buvo analizuojami ir diskutuojami kultūrų iššūkiai religiniam ugdymui socialiniu, teologiniu ir pedagoginiu aspektu. Išryškėjo, jog dialogas su įvairių religijų atstovais yra lengvesnis ir atviresnis negu tarp tikinčiųjų ir nusiteikusių prieš tikėjamą žmonių. Kiekvienos forumo dalyvavusios šalies atstovai pristatė religijos mokymo kaitą valstybinėse mokyklose ir išskylančius sunkumus.

Visos Europos šalys pertvarko religinio ugdymo bendrąsias programas mokyklose pagal mokinių kompetencijų ugdymą. Svarbiausias forumo nuskambėjęs religinio ugdymo rūpestis – tikybos mokytojų rengimas ir nuolatinis ugdymas bei suaugusiųjų katechezė – religinis tėvų švietimas.

Forumas („Eufres“ – *European Forum for Religious Education in Schools*) įsikūrė prieš 25 metus susivienijus katalikiškų Europos šalių religinio ugdymo mokslininkų grupei. Kas dveji metai skirtingose šalyse yra organizuojamos mokslinės sesijos.

-grug-

Nauji leidiniai

Kun. Mykolas Sopočka. Ses. Faustinos nuodėmklausys. Jo Gailėstingumas amžinas: Mąstymai apie Dievo Gailėstingumą. – Vilnius: Katalikų pasaulio leidiniai, 2008. – 152 p.

Žmogus, „kūrinijos vainikas“, yra tik dulkė prieš Dievo didybę ir didingumą. Tačiau stebina jo troškimas susitikti su Kūrėju. O ar galima įveikti tą didžiulę prarają tarp žmogaus silpnumo ir Dievo šventumo? Atsakymą rasite žvelgdami į Gailėstingą Jėzų. Tai pats Dievas, eidamas pasitikti žmogaus, įveikia tą prarają. Ši tiesa labai giliai paliečia žmogaus širdį, tačiau ne visada ją įsisamoniname ir jai pasiduodame. Ją ypač stipriai išgyveno kun. Mykolas Sopočka, kuris savo svarstymuose dažnai pabrėždavo, kad Dievas nori susitikti su mumis, jei leidžiame Jėzui veikti mumyse, patiriame Jo gailėstingumą. Savo penitentės šv. sesers Faustinos Kovalskos apreiškimų įkvėptas, o drauge matydamas daugelį gailėstingos Dievos globos ženklų savo gyvenime, jis tapo ištikimu šios tiesos skelbėju.

Ši knygelė skaitytojams padės įveikti įvairias baimes ir kliūtis, atsirandančias bendraujant su Dievu, ir paskatins drąsiai eiti Dievo Žodžio šaukiamais.

Paul-Dominique Marcovits. Mokytoju, paaiškink mums! Mokinių klausimai Jėzui. – Vilnius: Katalikų pasaulio leidiniai, 2008. – 160 p.

Ši knyga apie viltį. Saulėtomis savo gyvenimo dienomis patiriame laimės akimirksnius. Tačiau ir jas drumsčia audros. Žinoma, galime pakelti išbandymus, tačiau ramybė ateina tik sulaukus paaiškinimų apie susidariusią situaciją. Jėzų mokiniams teko didžiulė laimė Jį sekėti. Jie patyrė ne tik daug džiaugsmo, bet ir įvairiausių įtampos momentų. Per visą gyvenimą su Jėzumi laiką jie Jo klausinėjo bandydami suprasti: kas bus išgelbėtas? Kiek kartų turiu atleisti? Kodėl negalėjome išvartyti demono? Klausinėjo apie Mokytojo mirtį, kėlė skaudžius klausimus apie Judo išdavystę, Petro išsiužinimą... Evangelijoje yra keturiasdešimt šeši mokinių klausimai Jėzui. Kai kurie jų pasikartoja skirtingose evangelijose. Todėl knygoje autorius komentuoja tik trisdešimt devynis klausimus sudėlioti pagal kiekvieną Evangeliją. Skaitytojas šią knygą gali skaityti atsižvelgdamas į savo norus, esamą situaciją, sugrįžti prie jos ir apmąstyti vieną ar kitą jam aktualiausių klausimų. Mokiniai kviečia mus pažvelgti į asmeninį ryšį su Jėzumi, sąmoningai gyventi su Juo ir džiaugtis Viešpaties meile mums.

Pranešimas

2006 m. Marijonų talkininkų centro leidykla Zitos Migonienės užsakymu išleido poezijos knygelę „Švenčiausios Mergelės Marijos Litanija“. Leidinyje nurodyta, kad eilių autorė – jau mirusi užsakovės motina Genovaitė Kirdeikienė. Vėliau paaiškėjo, kad tikroji autorė yra Lietuvoje žinoma religinė poetė

Marija Katiliūtė-Lacrima. Anot poetės, net patys knygelėje spausdinami jos tekstai yra iškreipti ir pakeisti. Marijonų talkininkų centro leidykla apgailestauja dėl įvykusio nesusipratimo ir iš karto nutraukia šios knygelės platinimą, prisiimdama su tuo susijusius nuostolius.

MTC leidybos skyriaus vedėja J. Mažeikienė

Bažnyčios žinios

Eina nuo 1996 sausio 15 dienos du kartus per mėnesį

STEIGĖJAS

Lietuvos Vyskupų Konferencija
S. Skapo g. 4, 01122 Vilnius

LEIDĖJAS

Lietuvos Katalikų Bažnyčios informacijos centras
Papilio g. 5, 44275 Kaunas

REDAKcinė KOMISIJA

Pirmininkas

arkivyskupas Sigitas Tamkevičius SJ

Nariai:

mons. Gintaras Grušas
kun. Lionginas Virbalas SJ

Vyskupijų atstovai:

Kaišiadorių vyskupija / kun. Algirdas Jurevičius
Kauno arkivyskupija / Darius Chmieliauskas
Panevėžio vyskupija / kun. Rimantas Kaunietis
Šiaulių vyskupija / kun. Evaldas Alūza
Telšių vyskupija / kun. Remigijus Saunorius
Vilkaviškio vyskupija / mons. Arūnas Poniškaitis
Vilniaus arkivyskupija / diak. Saulius Bužauskas

VYR. REDAKTORIUS

Gediminas Žukas

REDAKTORIAI

Kastantas Lukėnas
Violeta Micevičiūtė
Asta Petraitytė

KORESPONDENTAI

Vita Filipova / Kazlų Rūda
Jūratė Kadusauskaitė / Marijampolė
kun. Žydrūnas Vabuolas / Vilnius
kun. Saulius Stumbra / Klaipėda
Laima Žimkienė / Šiauliai
Inesė Ratnikaitė / Šiauliai
kun. Gediminas Tamošiūnas / Kaišiadorys

ADRESAS

Papilio g. 5, 44275 Kaunas

TELEFONAI

Redakcija (37) 323 853
Platinimo tarnyba (37) 322 758
Faksas (37) 323 853
El. paštas lkbc@lcn.lt

SPAUDŽIA

LC „Dakra“
Savanorių pr. 192
44151 Kaunas

TIRAŽAS 800 egz.

ISSN 1392-6098

© 2008, „Bažnyčios žinios“